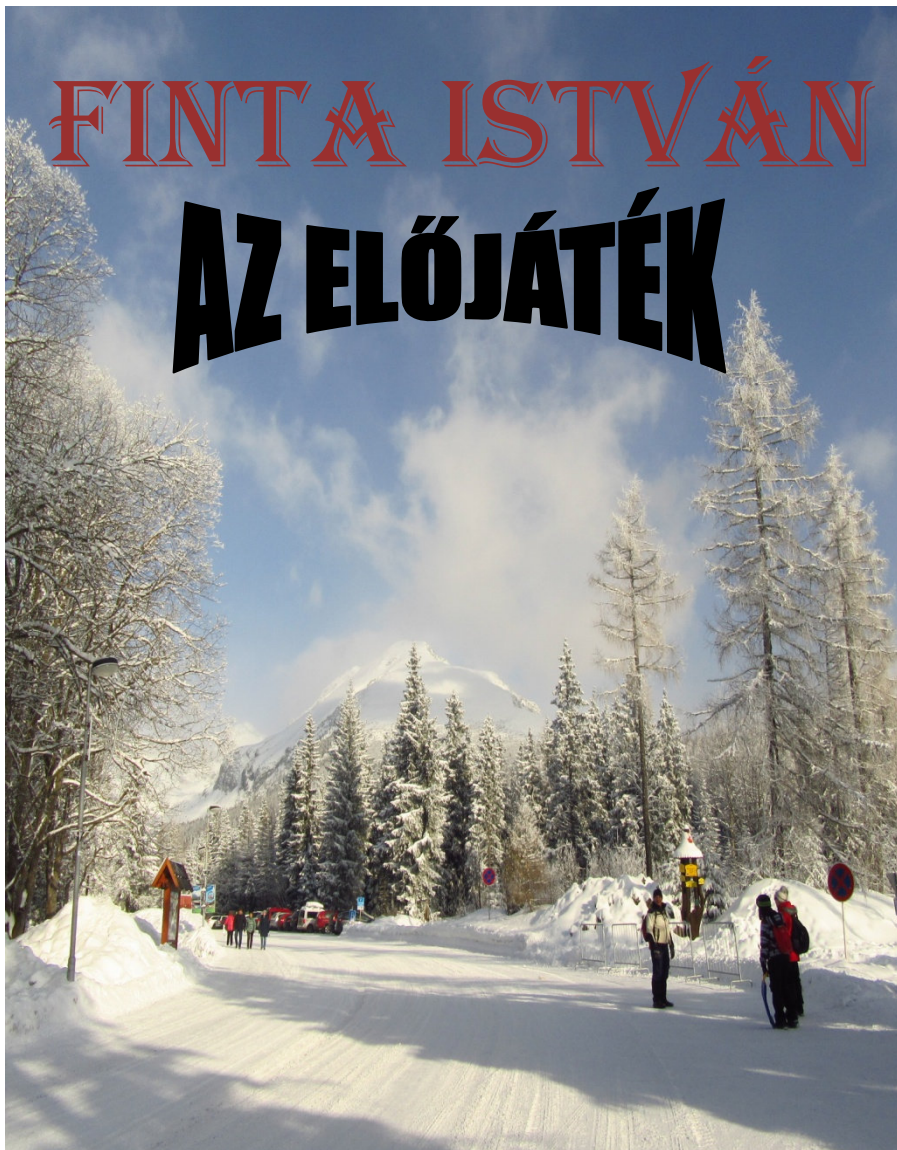

FINTA ISTVÁN

AZ ELŐJÁTÉK

Séta a Magas Tátrában, a Csorba-tó felé...
Fényképezte: Buday Katica

AZ ELŐJÁTÉK

Regény

Írta:

FINTA ISTVÁN

az 1960-1970-es években, Balatonkenese-Üdülőtelepen,
korabeli kis írógépén.

Nemrég' megtaláltam, és eredeti gépírásból
átírtam a számítógépembe:

A borítót és a regényt kiadásra szerkesztettem, leánya:

Finta Kata

2018. február 6-tól 10-ig

Kiskövi Márton az évi fizetéses szabadságát rendszeresen Siófokon töltötte. Ott egy kis nyaralója volt közvetlenül a víz partján. Ennek nagyon örült, mert még a közös strandra se kellett lemennie, saját strandja volt. Jobban szeretett egyedül lenni, mióta a fiatal felesége a füredi hajókatasztrófánál életét vesztette.

A kis nyaralót alig lehetett észrevenni, a hatalmasra nőtt ősfák között. A kert többi részén díszbokrok és virágtenger töltötte be. Ezek különböző virágfajtákból úgy voltak összeválogatva, hogy kora tavasztól késő őszig mindig nyíljon valamelyik. A legnagyobb rész évelőnövény; ezeket öntözni sem nagyon kellett.

Csak egyedül lakott a házban; a háziasszonyt megillető kötelességeket is maga végezte. A napi programja sem változott. Mindig korán kelt. Az első útja a vízbe vezetett. Azzal nem törődött, hogy milyen idő van; esik, fúj a szél, hideg van, az mind nem számított; izmos, erőteljes teste észre se vette, hogy ha a víz hőfoka húsz alá szállt.

Az úszóleckét mindig bőséges reggeli követte; aztán az ebédfőzés került sorra. Ízletes, kiadós menüt állított össze magának minden napra, és az elkészítéséhez is úgy értett, hogy a legtöbb híres gazdasszony is megirigyelhette. Ebéd után újra fürdés, azt követően napozás következett, esetleg kis csónakján messzire kivezett a vízben. Ezzel elérte, hogy esténként hatalmas étvággal költötte el a hideg vacsorát.

Esténként rendszerint a ház előtt a virágoskertben töltötte az időt. A virágillattal telt hűvös levegőt kiegészítette a bokrok sűrűjében felhangzó madárdal, az ingyenes, és mégis a legcsodálatosabb koncert. Csak az éjfél tájban tért be lepihenni.

Itt nyugodtan élt, teljes volt a kikapcsolódása. Pihenésre szüksége volt, mert az egész év állandó, különösen szellemileg megerőltető munkával telt el.

Ő volt a legfőbb irányítója az ország különböző részein a mélyfúrásoknak. Tökéletesen ismerője volt hazánkban, de nem csak a felszínt ismerte, hanem a mélységeket is; előtte nem volt titok, hogy mi rejtőzik odalenn a föld alatt.

A mélységek kutatását egészen felesége haláláig ketten végezték, akinek ugyanaz volt a szakmája, egykorúak voltak, az egyetemi tanulmányaikat is egyszerre végezték. Nem csak szellemi téren, de testileg is hasonlítottak egymáshoz; a sportnak mindketten szerelmesei voltak.

A felesége, Szolokmay Judit nem is olyan régen tornászbajnok volt; nagyobb külföldi versenyeken is rend szerint helyezést ért el. Ő a birkózás és a súlyemelést kultiválta olyan sikerrel, hogy a hatvanöt-hetvenes súlycsoportban mindkét sportágban világbajnokságot szerzett.

Csak egy gyermekük született, egy kisfiú; aki a Mihály nevet kapta, és csak Misiként ismerte mindenki. Korán félárva lett, apja nemigen tudott törődni a fejlődésével; nem csoda, hogy már kiskorában réme lett a környező utcáknak. Ha döcögősen is, de sikerült a középiskoláit befejezni, sőt, abban az évben közepes eredménnyel leérettségizett.

Apjával sohasem volt jó viszonyban; amit némileg az magyaráz, hogy soha sem fogadta meg neki a tanácsait, intelmeit elengedte a füle mellett.

Ebben az évben is hívta, hogy jöjjön le vele a Balatonhoz nyaralni, hiszen elég tágas a nyaraló, jól elférnének ketten is és szabadon élhetne, de különböző ürügyeket hozott fel, s inkább a fővárosban maradt.

Fia nyáron nem a Svábhegy alatti tágas házakban, hanem a budai Duna parton lévő csónakházban szokott tartózkodni.

Márton ezen a napon, kis csónakján végig cserkészte a partvonalat, egy jó horgászó helyet akart keresni.

Mikor visszatért, a parton már a postás várta, egy ajánlott levelet kézbesített. A levélben az volt, hogy nem kell megszakítania a nyaralást, mert két nap múlva egy nagy nemzetközi kongresszus kezdődik a fővárosban, ahol a hazai viszonyokat, kutatásokat neki kell ismertetnie. Bosszúsan ráncolta össze a homlokát, de aztán úgy határozott, hogy reggel korán indul, mikor az autópályán még nem sok kocsni jár, különben is otthon össze kell állítsa, s rendezni kell az anyagot.

A Nap akkor kelt, amikor megérkezett a budai háza elé.

A Svábhegy aljában volt a szép kis ház. Még élt a felesége, mikor azt megvásárolta, az közös szerzeménynek számított, ezért amikor meghalt a fele részét a kiskorú fia örökölte, rá élete végéig a lipótvárosi bankár építette a saját használatára, de még bele sem költözhetett, már is nyugatra kellett menekülnie. A gazdátlanul maradt ingatlant a fővárosi tanács értékesítette.

A ház mögött a domboldalba vájva volt a garázs a pincével egybeépítve; oda kormányozta a kocsiját. A visszapillantó tükörbe nézve, látta, hogy nagy sietve egy kislány surran ki a főkapun; fent a hálósobájában pedig ég a villany... a ház minden kulcsa a zsebében van, másnak nincs kulcsa. A fia a budai csónakházból néha hetekig sem szokott hazajönni, de egyébkén sem tudhatna a házba bejutni. Sietve ment be, hogy megállapíthassa, hogy mi történhetett.

A fiának az előcsarnokból nyílt egy különszobája; benézett oda; az ágyban feküdt és láthatólag mélyen aludt. Nem költötte fel. A konyhán át az ebédlőbe lépett; az asztal tele használt edényekkel, evőeszközökkel; poharak, palackok is láthatók voltak. Tehát itt vendégeskedtek. A hálósobában fel volt bontva az ágy, Összegyűrve az ágynemű; a párnán egy női kombiné, és egy bugyi. Nem kellett magyarázat, a helyzet felismeréséhez, a kép tisztán mutatta, hogy itt mi játszódhatott le. Látta, hogy a múlt ismétlődött meg; valami ehhez hasonló történt akkor is, mikor ő érettségizett.

Az irodájába ment, ott elrendezte az anyagot. Aztán különböző okmányokat, a fia iratait szedte egy csomóba; tetejére tett egy pár százast is. Aztán a fia szobájába ment; az látszólag még akkor is aludt. Felköltötte. Megvárta, míg felöltözik; attól tartott, hogy ha otthagyja, meglóg.

- Most pedig jössz velem az irodámba! - Szólította meg.

- De nekem sürgős...

- Nincs ennél sürgősebb. Aztán csak akkor szólalj meg, ha én, kérdezlek.

Megfogta a karját, és vezette. Valóságban inkább vitte, mint menés volt. Az irodába érve, lenyomta egy székbe.

- Megértetted? Itt ülsz és hallgatsz!

Egy kukkot sem akarok hallani, csak, ha kérdezlek, nyithatod ki a szádát! Azután is azt fogod tenni, amit én akarok! Megértetted?

- De nekem is van jogom... Törvényeink szerint a tizennyolcat betöltött...

- Úgy? Ennyire ismered a jogaidat? Rendben van. Tudomásul veszem. De vedd tudomásul, hogy jelen pillanatban az én irodámban vagy, ahol kizárólag csak nekem vannak jogaim. Ide csak az léphet be, akinek megengedem, az távozhat, akit kibocsátok, vagy esetleg kidobok. Számíthatsz az utóbbira... De addig hallgass! Ha megmukkansz, elverlek, amit kiskorodban sohasem tettem, de, ha egy úgynevezett nagykorú akar szemtelenkedni, azt bizony elpáholom. Jelen pillanatban még más dolgom van, előbb azt intézem el, és csak azután kerül rád a sor.

A fiú jobbnak látta, ha hallgat; ismerte az apja erejét, nem szerette volna, ha az odacsap; érezte, hogy arra okot szolgáltatott. Csak alattomos szemmel figyelte, hogy mit tesz. Az apa még egy kicsit rendezgetett asztalán, aztán vette a telefont és tárcsázott.

- Halló! Itt Kiskövi Márton főgeológus. Ott Benedek Tibor egyetemi tanár lakása? Igen? Te vagy az Ágota? Örülök, hogy otthon találalak, vagyis, hogy már felébredtél, felkeltél. Az olyan kislányok ilyen korán még az álmok birodalmában járnak... Az a helyzet, hogy veled szeretnék beszélni, ugyanis a szüleid üzenetét hozom neked Siófokról. Megmondhatnám; ebben igazad van, de én jobban szeretném, ha átfáradnál hozzám. Természetesen, ha más elfoglaltságod nincs. Szóval azonnal jössz? Értem, köszönöm, várlak!

A szép fekete barna kislány a vonal másik végén reszketve vette fel a kagylót; sejtette, hogy ilyen korán ki telefonál, ki keresi őt. Azonnal ráismert Marci bácsi hangjára; ebből már tudta, hogy az ráismert. Erről azonnal meg is bizonyosodott, mikor hallotta, hogy szüleitől hoz Siófokról üzenetet, mikor ő tudta, hogy ők Siófoktól körülbelül ezer kilométer távolságra vannak Málnáson, messze Erdélyben a nagyszülőknél. Rettenetesen szégyellte magát, de azért elhatározta, hogy átmegy; hátha megszánja, és nem mondja el szüleinek a történeteket. Ismerte az apját, az sokszor óvta attól, hogy ne kövesse a modern szokásokat. Heves vérmérsékletű ember, őt ugyan soha egy ujjal sem érintette, de bizonyos, hogy most kikapna.

Elismerte, hogy azt meg is érdemelné. Nem sok idő telt el, már dobogó szívvel, reszketve kopogott Marci bácsi irodájának ajtaján. Bíborpirosra gyúlt arccal lépett be a házba. Ott kedvesen fogadták. Szavai nem mutatták, hogy felismerte volna, hogy ő korán reggel kisurran a házból; ez egy kissé megnyugtatta. Kutató szemmel figyelte Marci bácsi arcát, amíg az hozzá beszélt.

- Örülök, kislányom, hogy kérésemre azonnal jöttél. Ül le ide, van egy kis dolgom, egy történet elbeszélésébe kezdtem, tanulságul szántam ennek a gyereknek. Talán használni fog neki, ha azt meghallgatja. Az igaz, nem is kérdeztem: ismered te az én fiamat? Misi a neve.

- Hogyne ismerném, hiszen egy iskolába jártunk, egyszerre is érettségiztünk.

- Látod? Erről megfeledkeztem. No, azért nem baj, még az sem, ha te is végighallgatod, amit neki el akarok mondani. természetesen csak úgy, ha ráérsz? Ha nincs más semmi dolgod. Utána, ha végzek a gyerekekkel, átadom szüleid üzenetét...

A kislány, teljes nevén Benedek Ágota, mivel jól tudta, hogy a szülei nincsenek Siófokon, most már biztos volt, hogy felismerték. Hogy ide hívta, annak bizonyára nagy oka van. Felismerte, és, mivel az apjának a legjobb barátja, gyakran vannak együtt, kétszeresen fájt, hogy most ráismerhetett. Annál inkább, mert tudat alatt ő, - bár az valami húsz évvel idősebb volt, mint ő, - szerelmes volt az életerős fiatalos atlétatermetű férfiba. Azt is megfigyelte, hogy ő is mindig szeretettel beszélt, tréfált vele, de nem olyan udvarlásformán, mint hasonló korú férfiak szokták. Most, hogy itt ült mellette, úgy érezte, hogy ez előtt a férfi előtt kétszeresen szégyenkezik, mert most már úgy érezte, hogy ő azt a valóságban nagyon szereti.

Az apa megkezdte a történet elbeszélését.

- Tehát figyeljetek! A te kedvedért, kislányom, előlről kezdem az elbeszélést. Úgy te is jobban megérted az összefüggést, és talán leszűröd a tanulságot is.

- Messze, Erdélyben a legkeletibb szélén, van egy csodálatos táj; a térképek Gyergyói medence néven emlegetik.

Ez egy nem nagy terjedelmű fennsík a tengerszint felett körülbelül ötszáz méter magasságban; így bizony az évi középhőmérséklet nem valami magas. Ezt az is mutatja, hogy bár a földje kitűnő humusz, mégis csak a krumpli, zab, árpa, és ha megterem, a takarmányrépa. De mindezt pótolja a gyönyörű látvány, a köröskörül fenyvesekkel borított hegyek. Mindezt pótolja a gyönyörű látvány. A köröskörül fenyvesekkel borított hegyek, ahol ingyen teremnek nyáron a legfinomabb csemegék. Aztán a keleti oldalon még az Alpok csodáit is meghaladó márványból épült sziklaóriások, a Békás-szoros, a Gyilkos-tó, az Oltárkő, a Pokoltornáca táján. Lenn a völgyben kis székely faluk, köztük Szárhegy is, ahol a márványt bányásszák is, legalább annyira, hogy az odavezető utakat azzal kövezhessék ki. Csodálatos látvány a fenyvesek sötétzöldje között áthúzó hófehér országút. A Maros folyó völgyét mindenütt hűségesen követő Székely-körvasút Marosfőnél ezer méter magasra kapaszkodnak, hogy onnan az Olt folyását követve, Csíkországba juthasson.

Abban az időben Szárhegyen Kövi Kiss Máté volt a körorvos. Első feleségétől csak egy kislány volt, Marci, de akkor már idősebb orvos egy nála harminc évvel fiatalabb lányt vett feleségül. Az egész környék csodálkozott, hogy a nagy korkülönbőség ellenére milyen boldogan élnek. Második házassága idején Marci már érettségizett is Csíksomlyón a barátoknál. A vakációkat természetesen mindig otthon töltötte. Ha helyesen akarom kifejezni, inkább a környező hegyekben, mert nem volt olyan nap, hogy kora reggeltől kezdve késő estig szerte ne kódorgott volna. De nem akarom nyújtani; az a valóság, hogy csodálatos gyermekkorra volt.

Történt, hogy az apja a fiatal mostohájával, aki csak pár évvel volt idősebb, mint a mostoha fia, hazautaztak Zabolára, az apa szabadságát ott letölteni. Ugyanis a mostoha, Kozma Veronika ott született. Marci nagyon szeretett a nagyszüleinél tartózkodni, annál is inkább, mert az is gyönyörű vidék. Ebben az évben azonban kijelentette, hogy otthon marad. A szülők kissé csodálkoztak, mert minden unoka szereti, ha a nagyszülőkhöz mehet, de belenyugodtak abba, hogy otthon maradjon. Arra nem gondoltak, hogy az már kezd férfi lenni, és az otthonszeretet oka a szerelem lehet. Pedig az volt a helyzet.

Az igazgató lánya, Küsműdi Judit, egykorú volt Marcival, a falusi iskolától kezdve tanulmányaikat is együtt végezték, egyszerre érettségiztek. Szerelmük kezdete visszanyúlik a gyermekkorba, mert már akkor rendszeresen csókolóztak. Később már Marci többet is szeretett volna, de fellángolását mindig lehűtötte Judit józansága. Ahogy nőttek, az ostrom mindig fokozódott.

- Két nappal aztán, hogy a szülők elutaztak, az egyik régi betege szélütést kapott; táviratoztak neki. Ő, mint lelkiismeretes orvos, azonnal vonatra ült, és hazautazott. A körvasút szerelvénye valamivel virradat előtt futott be az állomásra. Az orvos onnan gyalog indult haza. Már messziről látta, hogy a lakásában még mindig ég a villany.

Tudta, hogy Marci rendkívül szeret olvasni; bizonyos, hogy valami érdekesítő regényre tett szert, és nem tudja letenni a könyvét; pedig mindig figyelmeztette, hogy nem ő fizeti a villany-számlát. No, majd, ha hazaér, megmossa a fejt.

A lakáshoz volt kulcsa, de azt elő sem kellett venni, mert nem volt bezárva a bejárati ajtó. Csak akkor csodálkozott el, mikor Marci anyaszüilt-meztelenül egy hasonlóan öltözött, vagyis levetkezett kislánnyal az ő ágyában henterreg; látszott, hogy nagy harcban vannak; a lányka ellenkezett. Elképzelhetitek azokat, mikor a belépő apát észrevették. Aztán elcsodálkoztak, hogy még csak nem is kiabál, mint ilyenkor várható. Egész szelíd hangon szólt hozzájuk: Öljetek ide egymás mellé. Hagyjátok a ruhát, nem érek rá, hogy végignézzem az öltözködést. Csak néhány értelmes szavam van hozzátok, azt hallgassátok meg.

A két rajtakapott bűnös, akarom mondani: gyerek, megrökönyödve hallgatott. Várták, hogy mi következik, mikor tör ki a vihar, de az nem következett be: az apa ugyanolyan nyugodt hangon folytatta:

Én is nagyon jól ismerem az újabban elterjedt szokásokat, erkölcsöt, és azt is, hogy ma egy középiskolát végzett tizennyolc éves nagykorú már önállóan dönthet saját sorsa irányításában. Nem is hibáztatok, nem rossz szokás. A jog kétségtelenül megillet. Azt is elismerem, hogy ahhoz, amit csinálni akartok, - jól mondtam, - nem csináltok, hanem csak csinálni akartok, de nem tudtok, - ezt jelzi az a két térkép a lepedőn, - ehhez van jogotok.

Csak azt teszem hozzá, hogy nem itt, nem az én házamban, nem az én ágyamban, nem az én lepedőmön, azt mocskolva össze.

Itt kizárólag minden jog csak engem illet meg.

Mint látjátok, nem haragszom, de az biztos, hogy nem engedem meg, hogy a házamból nyilvános-házat csináljatok! Látom, tudom, hogy mit akartok mondani... Én is voltam fiatal, de volt annyi eszem, hogy mikor a természet számárságra akart kényszeríteni, odaálltam a hideg zuhany alá. Csak huszonöt éves koromban házasodtam, s mint tudjátok, másodszor is. Érdekes, de sem az első, sem a második nő sohasem panaszkodott. Márpedig, aki korán kezdi, azt az asszony könnyen a válóperes bíró elé állítja tehetetlensége címén. Mindennek megvan a maga ideje.

- Itt, most az a helyzet, hogy a fiam, Marci, élt a jogával, függetlenítette magát. Ezt tudomásul veszem. Múlt tizennyolc, érettségizett, keresőképes, erős szervezetű, ha szükséges, meg tudja keresni a kenyerét. Én tehát tovább róla nem gondoskodom. Itt van egy jelentékeny összeg, ezt búcsúfiának adom, hogy elkezdhessen valamit. Tőlem többet ne várj! Ismerem a célokat, akaraterővel azt is elérheted, az igaz, hogy kegyetlenül meg kell dolgoznod érte. Ha öt év múlva bemutatod a diplomádat, szívesen látlak. Addig is szeretettel gondolok rád.

- Indulhatsz! Judit még itt marad! Hozzá is van néhány szavam.

Marci tudta, hogy apja véghatározásához neki nem lehet szava, megszokta, hogy náluk fellebbezésnek helye nincs. Odalépett apja elé, kezet csókolt, aki megcsókolta a homlokát, megsimogatta, aztán ő felvette a ruháját, és távozott. Csak öt év letelte után látta újra otthonát, a szüleit.

+++IV+++

- Kislányom! Láttad, hallottad, hogy itt mi történt. Ne csodálkozz! Ez a helyes. Ez az eset megtanítja a fiatalokat gondolkodni. Én abban biztos vagyok, hogy Marci öt év múlva nálam a diplomájával fog jelentkezni. Van olyan okos, hogy még csak nem is haragszik ezért, hogy ilyen kegyetlenül bántam vele. Ismerem, az én fiam. Említettem, hogy kegyetlenül meg kell dolgoznia azért, hogy sikert érjen el, de éppen ez a jó, azt majd meg tudja becsülni.

Majd hamar rájön, hogy a munka, gondolkozásra nevel, és rend szerint sikerhez vezet.

- Doktor bácsi! - Akart szólni Judit, de ő leintette.

- Várj! Most te következel! Téged okosabbnak tartottalak. Hallottad, hogy mit mondtam neki? Én biztos vagyok benne, hogy az úgy lesz. Öt év múlva várni fogom őt. Ne hidd, hogy nem sajnálom, de éppen azért, mert szeretem, feladtam neki a leckét. Azt is tudom, hogy az előbb mit akartál nekem mondani. Ne félj! Én, nem árulak el a szüleidnek. Nem azért, mert mint orvost kötelez a titoktartás, hanem azért, mert az a lecke, amit Marci kapott, biztos, hogy neked is használni fog. Hallhattad, hogy én nem vonom kétségbe a fiatalság fogait, mert a jog szép és jó, de még szebb a szabadság: a joggal élni lehet, de csak akkor, mikor ti viselitek, s nem a szülők az esetleges következményeket. Én, mint orvos tudom, hogy ártalmas, ha az ifjúság korán kezd, de azt később megbánja.

Itt élsz a székelyföldön, ismerheted a szokásokat. Biztos vagyok abban, hogy öt év múlva te is jelentkezel Marcival és a felesége leszel. De tudsz-e példát arra, hogy egy székely feleségül vette volna a szeretőjét? Most előttem vagy teljesen ruha nélkül. Ne szégyenkezz, az orvos és nem a férfi előtt állsz. Én csak gyógyszereszt írok el. Gyönyörűen fejlett, tökéletes minden részed, egyenesen tornásznak születél. Ha hallgatsz rám, néhány év múlva, mint bajnokot köszönt majd az ország. Csak ezt akartam neked mondani. Csak ezt akartam neked mondani. Most öltözzél fel, és hazamehetsz. Miért nem öltöazol?

A lányka még nem öltözött, és csak most szólalt meg először:

- Eddig, mint tetten ért bűnös álltam itt Máté bácsi előtt; most, mint beteg, a háziorvoshoz szólok:

- De te nem vagy beteg.

- Az orvosnak meg kell hallgatni a jelentkezőt, és meg is kell vizsgálnia.

- Mondtam: te nem vagy beteg; kutyaabajod sincs.

- Azt csak én tudhatom, én bizony évek óta súlyos beteg vagyok.

- Ugyan, ne beszélj bolondságokat!

- Betegség ez is. Évek óta, jobban mondva gyerekkoromtól szerelmes vagyok Marciba; tudtam, hogy ő is ugyanúgy érez.

Igazság az, hogy nagyon sokszor csókolóztunk. Marcinak is csak mostanában jutott eszébe, hogy tovább jusson; én ellenálltam. Nem tudom, hogy mi történhetett vele, de az este haza kísértem, és most sem értem, de én is elveszítettem az eszemet. Lefeküdtünk. Csak ott az ágyban jöttem tudtára annak, hogy mit tettem. Aztán Marci kísérletezett, de én ellenálltam, semmi sem sikerült. Így telt el az egész éjszaka.

- Doktor bácsi józan szavai aztán még jobban észre térítettek. Helytelen azt a diagnózist, melyet ránk olvasott, de még jobban az előírt gyógyszert, mert azok nekem is szólnak. Biztos, hogy Marcit továbbra is ugyanúgy szeretem. És arról is jótállok, hogy öt év múlva jelentkezni fogunk a diplománkkal, hogy a szülők jelenlétében köthessünk házasságot. Azonban nekem ehhez szükségem van egy orvosi-bizonyítványra.

- Micsoda bizonyítványra?

- Mondtam, orvosi-bizonyítványra. Egy olyanra, mely hitelesen igazolja, hogy én a történte ellenére is érintetlen vagyok. Ezt, még ha nem akarja is, mint orvos, meg kell tennie.

- Judit! Tudom, mire gondoltál. Ígérem, hogy azt nem árulom el apádéknak. Azt már mondtam, hogy Marci nem rossz gyerek, de néha kissé meggondolatlan. Az igazán jó, ha egy védangyal őrködik felette. A kért bizonyítványt kiállítom, de nem csak most, hanem majd akkor is; én abban biztos vagyok, hogy te akkor is, mint érintetlen állhatsz elé. Azt hiszem, azt is említettem. Azt hiszem, hogy azt is mondtam, hogy az idegek játékát csillapítani legjobb a hideg zuhany.

+++V+++

A két fiatal eltűnt Gyergyóból; hiába keresték, kutattak utánuk, nem találtak rájuk; még csak a hírüket sem hallották. Csak az orvos bácsi sejtette a tartózkodási helyünket. Judit szülei is véletlenül akadtak rá a fővárosi egyetemen két év múlva, de már akkor két évet végzett, kitűnő eredménnyel. Természetesen azután fedezték a tanítási költségeit. Judit aztán elmondta szüleinek, hogy pokoli nehéz volt az a két esztendő, de sikerült. Marciról még akkor sem beszélt.

Az még tőle sem fogadott el támogatást, még azután sem. Megke-reste a továbbtanuláshoz szükséges összeget, - bár sokszor megesett, hogy a pályaudvarokon vagonok kirakodásával, néha napszámos munkával kereste meg a továbbtanuláshoz szükséges összeget. Rend-szeresen találkoztak; szerették egymást, csókolóztak, de ha a természet által oltott ösztön jelentkezett, egyszerűen, megfogadva az apa tanácsát, odaálltak a hideg zuhany alá; az mindig hatásosnak bizonyult. Marcinál meg oda vezetett, hogy rohant a sportkörbe, és egymás után verte földhöz még a nála erősebbeket is.

A sportkörben nem rendes nevükön szerepeltek; Judit Sükösdí Judit helyett Mártonffi Judit néven, és Marci, mivel miniszteri engedéllyel megváltoztatta a nevét, Kiskövi Márton néven szerepelt. Ott messze, Gyergyóban még csak nem is sejtették, hogy a két híres élsportoló nagyon közeli ismerősök. Egyedül Marci apja volt arról meggyőződve, hogy az ő fia; de a nyakas természete nem engedte, hogy ő jelentkezzen a megbocsátással; ő be fogja várni az általa kitűzött időt.

Aztán letelt az öt év; mindketten vitték haza a kitüntetéssel szer-zett diplomát. Judit még akkor is kikövetelte az ártatlanságát bizo-nyító orvosi bizonyítványt. Összeházasodtak, és nagyon boldogan éltek. A múltat ugyan nem feledték, sőt, inkább őrizték emlékükben, mert annak köszönhatték a boldogságukat. Igaza volt az apának, hogy az erős akarat mindig győzedelmeskedik.

- A hülyék! - Szólta el magát Miska akaratlanul. - Mit mulasztot-tak el öt év alatt, - de nem folytathatta, mert az apja ígéretét bevál-totta, alaposan pofonvágtak!

- Megmondtam előre, hogy hallgass! Még nem fejeztem be a mondanivalómat. Most jön az, amiért beszélni kezdtem. Az a hülye, - hogy a szavaidat használjam, - én voltam, a másik pedig az anyád; csak Kövi Kiss Marciból már Kiskövi Márton geológus lett, Sükösdí Juditból pedig Kisköviné. Sajnos, az országos bajnoknő baleset áldozata lett, itt hagyott; ennek a következménye, hogy a gyermeke nevetlen, amiben én is hibás vagyok, hamarabb kellett volna észre téríteni téged. De talán még mindig nem késő.

- Én, hogy gazfickó lettem apámnak, a szárhegyi körorvosnak köszönhetem, hogy ember lett belőlem.

Nehezen, emberfeletti munkával szereztem meg a diplomát, és úgy mellékesen a kétszeres világbajnoki címet; anyád ugyanolyan erős akarattal nyert képesítést, és sorozatosan bajnoki címeket, helyezéseket, érmekeket. Ott láthatod az üvegszekrényben kiállítva. Ez útmutatód lehet.

- Ez volt a múlt; most következik a jelen. Itt vannak az okmányaid. A közepes érettségid ellenére, ki tudtam vívni, - igaz, hogy nehezen, - hogy felvegyenek az egyetemre, folytathatod a tanulmányaidat. Egy kollégiumban is biztosítottam helyet; a kiadásokat ezután is fedezem; neked csak a szórakozásaidhoz kell megkeresni a szükségletet. Ezzel már százszor könnyebb lesz a dolgod, mint volt a szüleidnek. Ha nem tetszik a tanulás, az Orionban is helyet biztosítottam, lakást is kaphatsz ott a munkásszálláson. Ezen felül egy fillérre se számíts. Ha akarod, követheted a példát. Velem csak akkor találkozol, ha te is öt év múlva, bemutatod a diplomádat. Sőt, hangsúlyozom, addig nehogy találkozzunk! Most, pedig mars! Megkezdheted a költözködést; minden ruhadarabodat, felszerelésedet viheted.

Misi, nem mert ellent mondani, félt, hogy az előbbi eset megismétlődik, hanem sunyítva eltávozott.

A kislány Benedek Ágota, szó nélkül hallgatta végig a történetet, csak Miki távozása után szólalt meg.

Marci Bácsi! Jól tudom, hogy miért hallgattatta végig velem ezt a történetet. Azt is jól tudom, hogy apám nekem üzenhetett Siófokról, mert ő onnan körülbelül ezer kilométer távolságra, messze, Erdélyben van. Ági! De te azt is tudod, hogy minden autón van visszapillantó tükör.

- Már amikor telefonon hívott, tudtam, hogy rám ismert. Nagyon szégyelltem magam, féltem átjönni, de mégis rászántam magam; azzal a szándékkal jöttem, hogy megkérjem: ne áruljon el a szüleimnek.

- Természetesen. Erre számíhattál. Bízhattál abban, hogy én nem leszek árulód. Csak arra gondoltam, hogy most az egyszer helyettesítem az apát. Tudom, hogy ő hirtelen természetű; és arra is gondoltam, hogy az én példám többet ér, mint az a prédikáció, amit ő tartott volna.

- Igen, határozottabban jobb ez a nemi felvilágosítás, mint amilyent mi az osztályfőnöki órán, vagy a szüleinktől kaptunk. Az is biztos, hogy én követni fogom mindenben a Judit néni példáját. Sajnos, ugyanez Miskáról nem tételezhető fel.

- Azt én is gondolom.

- Sok mondanivalóm van. De munkájában nem tartom fel?

- Beszélj csak bátran! Csak délután kezdődik a kongresszus.

- Köszönöm Marci Bácsi! Az első a kis kézításkám, ami ott van az asztalon.

- Azt természetesen visszaadom. Tudtam, hogy te hagytad el, pedig erre vigyáznod kell; bizonyos, hogy abban van a személyi igazolványod, annak mindig veled kell lenni. De mást nem feledtél itt?

- De igen, - mondta fülig vörösödve, - csak azok is ott vannak az asztalon.

- A kombinét visszaadom, de ezt a másikat emlékezésül megőrzöm. Nézd! Ilyent már ötöt is mutathatok itt a szekrényemben. Én szoktam viselni ezeket. A tied azonban - ahogy látom, kissé szűk lesz. Én célszerűbbnek tartom ezeket, mint a hasonló célt szolgáló férfi ruhadarabokat.

- Én rá fogok szolgálni, hogy azt is visszakaphassam. Az elmesélt példából az ragadta meg legjobban a figyelmemet, én is követelem, mint azt valaha Judit néni tette, hogy Marci bácsi bizonyítványt adjon nekem arról, hogy én még így is érintetlen vagyok.

- De hiszen én nem vagyok orvos.

- Tudom, de azt is, hogy azt akkor is meg tudja állapítani, ha nem orvos.

- De te itt voltál egész éjjel?

- Tudja, Marci bácsi, hogy a mai fiatalság hogy gondolkodik. Én mindig állandó gúny tárgya voltam; Én Miskát soha sem szerettem. Ő gyakran csalogatott, hogy jöjje fel, mikor nem voltak otthon. Egyszer aztán rászántam magam, hogy feljövök, de esküszöm, hogy nem azzal a céllal; csak azt akarom elérni, a társaim lássák azt, hogy én is voltam a „fiú” lakásán. Sajnos, nem tudtam távozni, mert Miska bezárta az ajtót, s egész éjjel kínozott, erőszakoskodott. Az volt a szerencse, hogy én erősebb voltam, mint ő.

Megváltás volt, mikor az autó zúgását meghallottuk. Érthető, hogy ész nélkül menekültem, még ezeket is itt feledtem az izgatottság miatt. gondolom, hogy itt is lehet a lepedőn egy pár térkép.

- Kicsi Ági! Hidd el, hogy sem a feleségem, de én sem tételeztük fel rólad. Amit mondtál, feltétlenül elhiszem.

- De én írást akarok erről, hogy majd, ha a diplomám én is kézhez kapom, bizonyíthassam a jövőd férjem előtt, hogy nem vagyok bepiszkolva. Oh, emlékszem, sokszor láttam Judit nénit fürdőruhában; csodálatos arányos teste volt; sokszor tréfált is velem, hogy az enyém az övével akár össze is téveszthető. Biztatott is, hogy kövessem a példáját, mert belőlem is lehetne tornászbajnok. Még ma beiratkozom valamelyik sportkörbe.

- Kislány! Olyan szép az elhatározásod, hogy kedvem volna azért összecsókolni, de legalább a kezedet megcsókolom; az elég lesz bizonyítványnak. Sajnos a szándékomat nem merem végrehajtani, mert mint tudod, újra legényember vagyok, s az veszélyes volna.

- De az biztos, hogy én megteszem.

- Mielőtt a férfi védekezett volna, odaugrott, forrón megcsókolta a kezét, aztán nyakába ugrott, és a száját is. Egész természetes, hogy a férfi akaratán kívül magához szorította és visszaadta többszörösen.

- Látod, Kicsikém? Nagyúr a természet, még én is elveszítettem a fejemet. hiszen én alig pár évvel vagyok fiatalabb, mint az apád; a lányom lehetnél.

- Ne haragudjon rám Marci bácsi azért, amit tettem. Végtelenül hálás vagyok, s amit hallottam, azt sohasem felejem el. De azt sem, amit ígértem; a férjem érintetlenül talál engem azon a bizonyos napon. Aztán tüneményes gyorsasággal elszaladt. Marci még azután is sokáig bámult utána, mikor becsukódott mögötte az ajtó.

+++VI+++

Lezajlott az értekezlet. Előadásával nagy sikert aratott. Az egy igazán hozzáértő geológus volt. Ismertette az eddigi kutatásainak eredményeit.

Kimutatta, hogy a hasznosítható lesz a Mátrában, ha feltárják a mélyebb rétegeket, ugyanis ott a föld színes fémeket rejt.

A Bakonyban sok mangán bányászható, de különösen a bauxit ígér sokat, saját becslése szerint Európában itt van a legnagyobb mennyiségben, kibányászása sem nehéz; hazánk alumínium-ipara a világon az élvonalba törhet. A Mecsektől a Balatonig, mindenütt elérhető az urán is.

Ennél értékesebbnek tartja azt, hogy kőolaj, petróleum nem csak Lipse, Szentadorján környékén, hanem a Mátra keleti oldalán, de az Alföld egész déli vonalában mindenütt a felszínre hozható; az igaz, hogy csak nagyobb mélységből, de ez ma már nem megoldhatatlan feladat. Tehát szénhidrogénekben sem lesz hiány, az itt nyerhető petróleum, és földgáz fedezni tudja még az ország mindig növekvő szükségletét is.

A maga részéről még ezeknél is értékesebbnek tartja, hogy az ország egész déli fele alatt a mélységben mindenütt meleg, sőt, forró víz van; ezek mind feltárhatók. A virágházak, melegházak, fóliasátrak ezrei fűthetők azokkal. Nem csak az ország primőr-szükséglete volna biztosítható, hanem a fél Európát elláthatnánk a korai hónapokban főzelékfélékkel, virágokkal. Ezen felül fürdők telepíthetők, meg lehetne sokszorozni az idegenforgalmunkat, ami ugyancsak jelentős volna az ország szempontjából. Mindezekhez csak egy kis pénz, és sok munka lenne szükséges.

Ezek után bemutatott egy pár elmés kis szerkezetet, a saját találmányát, amelyek segítségével következtetni lehet arra, hogy mit rejt a föld mélye. Ez azért hasznos, mert így nem csak úgy gondolomra lehetne elhelyezni a fúrótornyokat; ezek előre jeleznék, hogy biztos a siker.

Ezután ő is végighallgatta a külföldi tudósok értékes előadásait; ezekből ő is sokat tanult. Parázs-viták kialakultak, melyekben természetesen ő is részt vett. Az ő hozzászólásait a hallgatók szokottnál is nagyobb figyelemmel kísérték.

Véget ért az értekezés. A tudósok szétszéledtek. Ő is visszatért Siófokra, folytatni a pihenését. Ott minden úgy haladt, mint azelőtt. Elvégezte a háztartással járó feladatokat, aztán a nap többi része a vízé volt. Két nap zavartalanul telt el, még embert sem sokat látott. A harmadik nap a kis csónakján messzire elkalandozott a part vonalában; egy horgászásra alkalmas hely után kutatott.

Mikor erről a kirándulásról visszatért, szembe jött vele a postás. Sejtette, hogy valami újra meg fogja zavarni a nyugalma. Már szinte félt a levelektől. A postás most nem levelet, hanem táviratot hozott. Vajon ki küldhette? Sietve felbontotta; még jobban meglepődött, ha elolvasta a rövid szöveget:

- Azonnal jöjjön, de ne haza, hanem hozzám! Gota.

- Ki ez a Gota? És mit akar? Miért menjek? Aztán rájött, hogy ha egy betűt hozzáragaszt, akkor Ágota lesz az aláírásából. Ez a kislány rászánta magát a táviratozásra, annak nagyon fontos oka lehet. Nem habozott tehát, hanem a kocsijába ült, és gyors iramban haladt a főváros felé. Betartotta a távirat utasítását, autóját a szomszéd utcában, a barátja háza előtt fékezte le. A kislány már a kapuban leste az érkezését. Hamar megadta a felvilágosítást is.

- Marci bácsi! Mihelyt elindult Siófokra, Misi azonnal betelepedett a házba, pedig ezt a beszélgetésből tudom, hogy neki ahhoz nincs kulcsa sem. Én azonban láttam, hogy van. Még ezért nem táviratoztam volna, de reggel véletlenül találkoztunk az utcán. Szemtelenül hozzám csatlakozott, végig kísért, amíg bevásároltam. Aztán közölte, hogy este nagy bulit rendez. Természetes, hogy - mivel engem már úgy is tetőtől talpig ismer, - biztos, hogy én is részt veszek abban. Nyolckor kezdődik, várni fog engem is. Gondolhatja, hogy egész idő alatt egy szót sem szóltam hozzá. Ekkor küldtem el a táviratot. Jól tettem?

- Köszönöm, Kicsikém; nagyon hálás vagyok azért, hogy így jártál el; de arra kérlek, hogy az én kedvemért mégis vegyél részt azon a bulin!

- Én? Oda? Hozzá? Soha!

- Még akkor sem, ha megígérem, hogy ő akkor, mikor te oda érkezel, már nem lesz ott? Én csak azt szeretném, ha te lennél ott a háziasszony, aki fogadod az érkező vendégeket, és szórakoztatod. Valami örüggyel ott tartod. Ha Misit keresik, azt mondhatod, hogy az mindjárt jön, csak egy kis dolgát kell előbb elintéznie.

- Kezdem érteni. Marci bácsi kedvéért ezt szívesen megteszem.

- Majd én estig a lakomához mindent elkészítek, hogy megvendégeltess őket, lesznek remek italok is. mindig biztasd őket. Hogy mivel? Légy találékony!

- Kezdek örülni a dolognak...

- Még csak ezek után jön a java! Ha jól megvendégeled őket, Ott a lemezjátszó, mellé készítem a legjobb lemezeket... Táncoljatok! Az ablakot ne engedd kinyitni! A szomszédokat zavarná a nagy ricsaj! Inkább indítványozd, hogy vetkőzzenek le; manapság úgy is nagy divatba jött a meztelen buli.

- Én? Ott? Idegenek előtt? Soha!

- És, ha én szépen kérlek?

- Legyen. Megteszem. De már most öl a szégyen...

- Nincs miért, mert én akkor be fogok lépni teljesen hasonló öltözékben... Ami aztán következik, az már az én dolgom.

- Jaj, most már mindet teljesen értek... csuda jó lesz...

De nem tehetek róla, ezért meg kell csókolnom Marci bácsit!

- Amint látod, azt látod, én szívesen eltűnök, és, ha nem is akarnád, vissza is adom.

+++VII+++

A tárgyalás eddig a kapu előtt, az autó mellett folyt. Aztán bementek a lakásba, és részleteiben is kidolgozták a tervet. Gota a végén nem állta meg, hogy ne csókolja meg bácsikáját. Ő pedig az autót otthagya, hazament. A fia csak akkor vette észre, amikor belépett az ebédlőbe, ahol az asztalt rendezte, előkészülve az estére. A meglepetéstől szóhoz se tudott jutni, mert az apját Siófokon tudta, és azt hitte, hogy még hosszú ideig nem jön haza. Az apa törte meg a csendet:

- Úgy látom, hogy vendégeket vársz. Nagyon szegényesnek látom a készletedet. No, nem baj, majd én kiegészítem. Egy kissé csodálkozom is, azt hittem, hogy csak nekem van kulcsom a lakáshoz. De amint látom, te bőségesen gondoskodtál; itt jóval több kulcsot találtam, mint ahány ajtónk van. Hogy helyesen fejezzem ki magamat, ezt a rendőrség betörésnek szokta nevezni.

Misinek lassan visszatért a bátorsága, és a szemtelensége. Látva, hogy apja milyen szelíden beszél, merészségre szánta el magát.

- No, nem jól tudod. Csak haza jöttem; ugyanis a fél ház az én jogos tulajdonom; örökség az anyám után.

- Tehát szó sincs betörésről; csak a jogommal élek.

- Kénytelen vagyok beismerni, hogy a jog valóban a tied. Csak egyről feledkeztél meg, hogy jogaidba csak az én halálom után léphetsz, és én egyelőre még élni akarok. Ugyanis az igaz, hogy a tulajdonjog téged illet, a fél ház közös szerzemény címén a te nevedre van telekkönyveztve, de egy bejegyzéssel: én vagyok halálomig a haszonélvező. Én pedig a házamban csak azt tűröm meg, aki nekem kedves; ezt rólad nem mondhatom. Hogy ezt végiggondolhasd, egy kissé hűvösebb helyre raklak, vagyis becsuklak a pincébe. Ott kényelmesen elmélyedhetsz reggelig. Akkor nyitva találod az ajtót, és mehetsz, hogy elvégezhesd a sürgős dolgaidat. Onnan még a dörömbölés sem hallatszik ideig. Ajánlom azt is, hogy imádkozz, ott lesz időd; gondolhatod, hogy azért, nehogy még egyszer találkozzunk mi az életben. Ezzel a cselekedetteddel meggyőztél arról, hogy a javulásodra nem számíthatok.

Aztán minden ellenkezés ellenére, vitte, és valóban becsukta a pincébe. Onnan még a dörömbölése sem volt hallható, mert az a domboldalba volt vájva, elég messzire az épülettől. az ajtaja vastag tölgyfából készült, alaposan ellátva a vaspántokkal, azt széttörni nem lehet. Kezdetben ugyan valami ott talált tárggyal verte, de nem ért célt. Hosszú sorban kis hordók voltak a fal mellett, ismerte azokat, mindegyik telve volt a legjelesebb borfajtákkal. Jobbnak látta, hogy ha ezeknek a kóstolgatásával tölti az időt. Az erős pecsenyeboroktól azonban hamar elázott, aztán semmi nesz nem hangzott ki onnan.

A nap hátralévő részét Marci arra használta, hogy estére mindent előkészített. A konyhában összehalmozott minden csemegefélét, amit a közeli áruházban beszerezett. A virágboltokból is felvásárolta amennyi rózsát, szegfűt, talált.

Estefelé megjelent Gota és átvette a háziasszony szerepét. Szerencséjére először a lányok érkeztek. Kissé meglepődött, mert a megjelent hat lányka mind az évfolyamtársai közül való volt. Azokat az lepte meg, hogy Gota fogadja őket, nem tudták, hogy ő is a buli résztvevője lehet. Csodálkozva álltak meg a gazdagon megrakott asztal előtt. Egy ideig fel sem tűnt nekik, hogy a házigazda nincs ott, csak későre kérdezte meg az egyik:

- És hol van Misa?

- Mindjárt jön. Én egy kissé korábban jöttem, hogy engem kért meg arra, hogy addig helyettesítsem őt. Valószínűleg ő a fiúkkal jön. De addig is foglaljatok helyet; akad itt felni való, úgy jobban telik a várakozási idő.

Már alaposan hozzáláttak a csemegézéshez, mikor nagy zajjal öt cirkuszi bohócokhoz hasonlóan öltözött hosszú hajú körszakállas fiú lépett be az ajtón. A lányok csodálkozva bámulták; ők azt hitték, hogy a partnerek az osztálytársaik sorából kerülnek ki. Ezek nagyon huligánosan festettek.

- No, ne bámuljatok! Nem ismertek? Azon könnyen segítünk úgy, ahogy szokás. Az én nevem Lungó, az itt Ricsi, az a nagy orrú Tekeres, a törpe Parány, ott hátul meg Vakarcsa. Ha jól látom, a főnök, akarom mondani Misi kitett magáért; sokat ígér az asztal.

A megrökönyödött lányok közül először Gota tért magához; kedves szavakkal kezdett kínálgatni.

- Kissé meglepett, hogy közületek eddig egyet sem ismerünk. Most már tudjuk, hogy kik vagytok; egy kutya, fiú-fiú, az a lényeg, hogy eszünk-iszunk, mulatunk reggelig. Foglaljatok helyet! Lássatok hozzá! Mi ár fórban vagyunk, utol kell érnetek. Aztán ezekben az üvegekben is van valami; gondolom, nem haragszotok, ha néha teletöltöm a poharatokat.

A hat lány csodálkozva figyelte Gotát, akit eddig egészen másnak ismerték. A fiúknak nem kellett sok biztatás, alaposan hozzáfogtak a lakomához, világosan látszott, hogy nincsenek ilyesmihez hozzászokva. A poharakat sűrűn ürítették. Nem csodálkoztak azon, hogy mégis mindig telve voltak. Mihelyt kiürítették, Gota azonnal adta az utánpótlást, gondosan ügyelve arra, hogy az a legnehezebb fajtákból történjen. Az öt fiúnak még csak eszükbe sem jutott, hogy a házigazda, Misi után tudakozódjanak. Gota pedig remekül játszotta a háziasszony szerepét. Végre egyikük, aki magát Lungónak nevezte, megszólalt:

- Hol a csudában van az a főnök?

- Gota azonban nem esett ki a szerepből.

- Mit érdekel titeket Misi? Nem elég, hogy mi itt vagyunk?

- Hát, ami azt illeti, hét ilyen CSAJT nem gyakran lát az ember egy rakáson. Oltári volt az asztal, és állati jól fogunk mulatni.

- Bizony, hiszen azért jöttünk össze, - mondta Gota, - már is bekapcsolom a lemezzátszót. Táncoljunk!

Egy jól ismert táncdal hangzott fel, és csakugyan megkezdődött a tánc. De még annak vége sem volt, mikor Vakarcs az ablakhoz ugrott, hogy azt kinyissa.

- Állati hőség van, így nem lehet táncolni.

- Nem nyitjuk ki! A szomszédok megzavarnák a mulatságunkat. Esetleg még rendőrt is hívnának a csend-rendelet megszegése miatt. De, tudjátok mit? Levetkezünk, rendezünk egy meztelen bulit. Ma úgyis az a szokás. Itt nem lát senki. És akkor kibírjuk a meleget.

Az öt fiúnak nem kellett sok biztatás, pillanatok múlva ledobálták a sarokba a ruházatukat. A lányok kezdetben húzódtak, de látva, hogy Gota nyugodtan vetkezik, követték a példáját. Új lemezt tettek a lemezzátszóra, s már azzal foglalkoztak, hogy nagyobb hely nagyobb hely biztosítása céljából, a fal mellé vigyék az asztalt, mikor feltárult a hátsó ajtó, és belépett az igazi házigazda, akire a megjelentek igazán nem vártak. Két lány hátul hirtelen összebújt, hogy rejtsek, amit lehet; az öt fiú meg tátott szájjal bámult.

Marci is meztelen volt, - bár rajta egy keskeny fürdőnadrág - így igen jól szemléltették szoborszerű szabályos testét, jól megfigyelhettké mozdulatainál az izmok játékát. Csak olyan százhetven centi körüli izmos alakot láttak, nem egy izomkolosszust, de sugárzott róla az erő... a lányok keresni kezdték a szétdobált ruhadarabjaikat, de útjukat állta.

- Hagyjátok! Ne zavartassátok magatokat! Én meg is feledkeztem arról, hogy ma van a születésem napja. Nagyon örülök, hogy hét tanítványomnak ez az eszébe jutott, és felkerestek, hogy köszöntsetek. Nem is gondoltátok, hogy ez milyen nagy öröm ez nekem. Az igaz, hogy nem vagyok rendes tanárotok, csak néha-néha tartok előadásokat az egyetemen. Annál nagyobb öröm, hogy felkeresetek. Aztán sorban végigment és megcsókolta a piruló leánykákat. A végén nevetve mondta:

- Nagyon lagymatagok voltak a puszik, amit tőletek kaptam; érthető, tapasztalatlanok vagytok. Nem baj, úgy is az a szándékom, hogy ma egy szemléltető előadást tartok itt nektek, az alatt arra is megtanítalak; amint látjátok, nem vagyok én még öreg.

- Valahogy ilyen formán kell.

A meglepett Gotát a levegőbe kapta, és valóban bemutatta. Ő erre nem volt felkészülve; eleinte kissé szabadulni próbált, de belátta, hogy az úgysis lehetetlen, engedelmesen simult a férfihez, és vissza is adta, amit kapott. Aztán még akkor is a karjai között maradt, mikor újra beszélni kezdett.

- Látjátok? Valahogy ilyenformán kell azt csinálni. No, majd később bemutatom. Tudhatjátok, hogy a jó tanár mindig szemléltet. Ha még párszor megmutatom, bizonyos, hogy ti is tudni fogjátok, hogy az mikor valódi, hamisítatlan. De nini! Ezeket csak most veszem észre. Mit akar az a csürhe itt? Mintha a dzsesszdobosok konferenciájára készülnének; legalább is eddig csak a dobok mellett láttam hasonlókat. Az egyetemen valóban egyiket sem láttam. A „kék fény” mutatott nemrégén ezekhez hasonló. Gota! Légy olyan szíves, tárd szélesre az ajtót! Látni szeretném, hogy tudnak futni. Az már biztos, hogy nekem ilyen vendégekre nincs szükségem. Hohó! Hagyjátok a ruhát! Az itt marad zálogban, amíg meg nem térítitek azt, amit eddig fogyasztottatok.

Marci beszéde alatt azok lassan magukhoz tértek; a fogyasztott bor is öntött beléjük egy kis bátorságot. Előbb ugyan a ruhájukhoz szerettek volna jutni, de mikor látták, hogy az nem vezet sikerre, egymást lökdösve tolakodtak Marci közelébe. A Ricsi nevű megszólalt:

- Csak lassabban, Apuskám! Amint látod, öten vagyunk, és laposra verünk!

- Végtelenül sajnálom, hogy csak öten vagytok. Ugyan már több éve, hogy a súlyemelés világbajnoka voltam, de azért most is tudok mg valamit.

Aztán kezénél fogva elkapta az előtte állót; az a következő pillanat múlva magasan a feje felett volt; aztán fordult egyet, mint a kalapácsvetők szokták, s az röpült a társai közé, akik közül hármat levert a lábáról. Aztán nem kellett több biztatás, úgy meztelenül iszkoltak ki az ajtón.

- Hová lettek? A többinek is szeretném megmutatni, hogy szárny nélkül is lehet röpülni... Eltűnt a szemét. Gota! Légy olyan jó, és zárd be az ajtót. Valahogy csak hazavergődnek így is.

Hallottam az előbb, hogy panaszkodtatok a melegre. Lányok! Nagy kedvem kerekedett; most mulatunk egy igazit. Elfordulok egy kicsit, ti is magatokra vehettek valamit, de csak annyit, mint amennyi rajtam van; egyébként én szégyellem el magamat. Az előbbi jelenetből is tanulhattok valamit. Azt, hogy azt a bizonyost ne vessétek le akárhol, mert akadhat olyan szenvedélyes gyűjtő, mint én; nézzétek, már tekintélyes mennyiséget gyűjtöttem egybe, pedig nem is az én kedvemért vetették le.

A lányok nem mertek megszólalni, ő folytatta a beszédet:

- Nehogy azt higgyétek, hogy én, hibáztatlak titeket; hasonló ma több helyen és többször is megtörténik. De mielőtt elindultok, gondolkozzatok. szilárdan meg vagyok arról győződve, hogy nem ezekre a partnerekre gondoltatok, hanem ismerős társaitokra. Azt nem lehetne elhinni, hogy ilyen jó alakú, igazán csinos lányok ilyen csenevész alakokkal szóba álljanak. Ahogy láttam, mind az öt, sőt, a főnökük, aki még mindig hiányzik, mind csenevész, fejletlenek, puhányok, és végtelenül gyávák, és nagyszájúak, hencegők, de csak a lányok előtt; ha meglátnak egy igazi férfit, jobban tudnak futni, mint a nyulak. Sajnos, az ifjúságunk nagy része most ilyen; más szórakozást keresnek, nem a sportot; pedig az teszi a férfit férfivá, nem a körszakáll. A nemi életet már a kamaszkorban megkezdik; az eredménye az, hogy ha átlépik a harminc évet, a feleségük bontópert kezd tehetetlenség címén. De ülünk az asztalhoz. Látjátok? Én egy ilyen kis munka után is megéhezek. Aztán mulatunk. Evés közben mesélek; gyerekek vagytok, a gyerekek pedig szeretik a mesét. Igaz, a mesémet már Gota hallotta, de nem árt, ha még egyszer hallja.

Az csodálatos volt, hogy hét nő volt jelen, mégis mindig csak a férfi beszélt. Már a lányok is megéheztek, ők is falatozni kezdtek. Aztán álmélkodva hallgatták végig azt a történetet, melyet két nappal előbb Gota már megismert.

- Ugye, hogy érdekes kis történet, lehet belőle okolni is. De most bulit tartunk, illő, hogy ne szóval untassalak; mulassunk, táncoljunk, nekem határozottan kedvem van hozzá. Sajnos, csak egy férfi van, de kivételesen így is lehet. Majd felváltva én mindenkivel, a többi kivételesen egymással, mert így is lehet. A legropogósabb lemezek kerültek sorra. Maci egyenként táncolt, sorban kérve fel a hét lányt.

Csodálatosan, szépen táncolt, ilyet eddig csak a képernyőn láttak, mikor azokat az Állami Népi Együttes bemutatta. Maguk is csodálkoztak, hogy milyen könnyen megtanulták, szinte röpültek az erőteljes férfi karján; sokszor a lábuk is alig érintette a földet. Mind a hattal végigtáncolt egy egész darabot, csak Gota nem került sorra. Távolról, egy karosszékből kuporodva, durcás arccal szemlélte a víg mulatozást. Marci ravaszul mosolyogva nézte, aztán szólt:

- Látom, haragszol. Pedig tudhatnád, hogy először a vendégek kerülnek sorra, azokat illeti az elsőbbség. Te most következel. Bemutatunk egy székely táncot, hasonlít a csüördögölőre; a neve: ELŐJÁTÉK.

Egy csattogó, pattogó, víg nótát tett a lemezjátszóra, aztán elkezdtek táncolni. A kislány oda simult táncosához, mindenben igyekezett az akaratához alkalmazkodni. Méltóságos lassú mozdulatokkal kezdődött, aztán fokozatosan gyorsult, majd viharossá alakult. Gota lába már csak ritkán érintette a földet; többször volt táncosa ölében, vagy a feje felett. A jégtáncosok, balett-művészek tanulhattak volna ebből. A hat lányka álmélkodva figyelte a táncot, aminek nem akart vége szakadni. Abban a pillanatban, amikor a lemez lejárt, átkapta, magához szorította, és olyan észveszően kezdte csókolni, hogy a kislány nem szabadulhatott, de nem is akart; már nem simult, tapadt a férfihez, a csókot még nagyobb szenvedéllyel adta vissza. - Látjátok, lányok? Ezért ELŐJÁTÉK ennek a táncnak a neve, és ez most valóban előjáték volt. Egyetlen szó sem esett szerelemről; nem mondtam sem én, sem ő, hogy szeretlek: azt jól jegyeztétek meg, hogy a szerelemnél nem számít a szó, hanem csak az érzés. Minek mondtuk volna, mikor mi tudtuk, hogy szeretjük egymást. Ebből az is megérthetitek, hogy mikor érdemes a jogokkal élni. Figyeljete! Ha én most azt mondom neki, hogy tűnjünk el a másik szobába; ő jön velem. Ha azt mondom, neki, hogy velem maradsz reggelig, összesimulunk az én ágyamban; ő itt marad. Ha azt mondom neki, hogy reggel indulunk Siófokra, s ott ketten két hétig együtt leszünk, ő engedelmesen követ.

Még talán folytatta volna, de akkor már Gota a nyakában volt.

- Igen, veled bárhová, akár a pokolba is.

- Megkezdjük a terv végrehajtását. Ti csak táncoljatok!

A kislány engedelmesen követte. Társai ámulva nézték az utánuk becsukódó ajtót. Aztán összebújtak, de nem sokáig, mert kinyílt az ajtó, s azok ketten összesimulva, de teljesen felöltözve, ismét megjelentek.

- Ejnye, lányok! Úgy látom, hogy ti rosszat tételeztetek fel rólunk? Pedig tudhatnátok, hogy Budán is úr a természet; és mi mindketten érző lények vagyunk. Ilyenkor nagyon jó a hideg zuhany. Határozottan használt. Felöltöztünk. Ma nincs szándékomban a gyűjteményemet gyarapítani, hanem ünnepet ülünk. Az a szerencse, hogy nincsenek férfiak, öregurak, akik végtelenbe nyúló felköszöntőkkel megzavarnák a hangulatot. Az igaz, hogy hét nőnek hétszeres a beszélő készsége, és beosztással élünk, egymás után fogunk beszélni. Sejthetitek, hogy most mi következik.

Ági fürgén bontakozott ki a Marci karjából, s a lányok felé fordulva mondta:

- Eljegyzési lakoma... Ugye, eltaláltam? De én ezt kezdetben sejtettem. Gyertek lányok! Ma meglátjátok, hogy mi van a konyhában, ti is megértitek. Minden itt van, ami a csemegeüzletekben ínycsiklandó; azt sem hiszem, hogy a virágüzletekben maradt rózsa és szegfű. Terítünk, lakomázunk: csuda boldog vagyok.

Megkezdődött a lakmározás; ugyan a lányok mindenképp inkább csak csipegettek, s a poharakat inkább csak nyalogatták, de mégis mindenkinek veszedelmesen kezdett csillogni a szeme. Érthető, mert a palackok azt bizonyították, hogy hazánk a bortermelő államok sorában az elsők között szerepel. A beszédet Gota Kezdte:

- Három nappal ezelőtt még csak halvány sejtelmem sem volt semmiről. Igaz, hogy én a Marcimat, - most már bevallhatom, hogy jóformán gyerekkoromban megszerettem, de csak vágyakozva figyelhettem, hogy gondolhatott volna egy kis csitri egy komoly tudósra. Azért voltam köztetek mindig ártatlanka; hogy hasonlítottam volna össze azokat egy férfivel: mentesítve voltam a szerelemtől... a fia, Misi velem egykorú; mindig nullának néztem, csak azért álltam szóba vele, mert az ő fia. Azt ti még tudjátok, de elmondom nektek:

Marci és a szüleim távollétében pár nappal ezelőtt feljöttem ide Misivel. Ez érthető észben, mert azelőtt is gyakran jártunk össze, hiszen Marci apám legjobb barátja. De akkor csak ezért jöttem fel, mert évfolyamtársaim többen látták, hogy én egy „fiú” lakására mentem. Arra gondoltam, hogy megszűnik a gúnyolódás, hogy még szüzecke vagyok. Arra, ami történt, nem számíthattam. Az a gyalázatos bezárta az ajtót, nem tudtam szabadulni. Reggelig kínozott, de nem tudott eredményt elérni. Marci látta, mikor reggel távoztam. Oh, azóta már több, amit érzek, mint a szerelem, azóta imádom, mert nem kételkedett az ártatlanságomban. Még csak szemrehányást sem tett. Rettenetesen szégyelltem magam előtte, de amikor a történeteket elmondta, mélyeket nektek is elmesélt. Kezdtém igazán gondolkozni. Hiába egyenlők a jogok, ha nem egyenlők az esélyek, mi lett volna, ha Misi erősebb, mint én? Hogy aztán mi történt, annak már ti is szemtanúi voltatok.

- Hogy érted? - kérdezte Vica az a magas barna, fekete-szemű lány, - hogy ma estig még egyszer sem mondta, hogy szeret téged?

- Dehogyan mondta, sőt, még csak célzást sem tett róla soha.

Marci csak arra kért, mikor megtudta, hogy a fia itt bulit rendez, hogy én is jöjjek el arra. Láthattátok, amikor csak titeket táncoltatott, hogy én milyen féltékeny vagyok. Láttam, hogy ezt ő is észrevette. Azért játszott a velem az úgynevezett ELŐJÁTÉKOT. Ez aztán véglegesen döntött a további sorsomról.

- Lányok! - Szólt Eszti - Gotánk, a mi ártatlankánk vallott; úgy gondolom, hogy illő nekünk is azt tennünk.

- Várj! Az én kicsikém, a menyasszonyom vallott. Követnem kell a példáját. Ismertétek a feleségemet, aki a füredi hajókatasztrófánál életét vesztette. Az engem nagyon szeretett; én is őt talán még jobban. Ti is tudjátok, fiatalabb koromban védőangyalom volt. Sajnos, itt hagyott. azt is láthatjátok, hogy még nem vagyok öreg; férfi vagyok, s a természet nekem is parancsol... Gota említette, hogy ő nagyon hasonlított rá; természetes, hogy ezt én is észrevettem: nyáron a strand mindent megmutat. Ha nem akarom is, mindig magam előtt láttam.

Hiába kandikáltak ki a miniszoknyák alól a legtökéletesebb formák, nem voltak rám hatással.

Az én kicsikém arcbán, testben ugyanaz, mint amit elvesztettem. Azt hiszem, nem csodálkoztok, hogy megszerettem, de ezt nem árultam el; hiszen majdnem az apjával vagyok egyidős, a lányom lehetne. Nagy a korkülönbség, egy csitri, egy középkorú férfi; mit tehettem, magamba fojtottam az érzéseimet, nem mertem jelentkezni.

- Mondja tovább, Tanár bácsi! - Szólt közbe Eszti, - hiszen ez olyan szép.

- Jó, én ugyan eddig is tegeztelek titeket, de ti bácsiztok engem. ez nem helyes, mert a menyasszonyom, még meggondolja magát és cserben hagy azért, mert nem akar egy bácsi felesége lenni. Elhihetitek, hogy sokkal fiatalabb vagyok most is, mint akiket kidobtam innen. Aztán kíváncsi vagyok arra, hogy Gotám most is olyan féltékeny lesz-e, mint a tánc végén. Ugyanis azt ti is tudjátok, hogy hazánkban a pertuivás a puszival együtt jár. Azért számoljatok, mikor adjátok, mert ha többet kapok, megeshet, hogy azt visszaadom.

- Megnyugtatlak, hogy nem leszek féltékeny; már átestem a próbatételen. Az igaz, hogy a mai felfogás szerint jogod van arra, hogy a minőséget összehasonlíthasd; nyugodt vagyok, olyan minőségre, mint az enyém, ők nem tudnak adni. Eztán pedig gondosan fogok arra ügyelni, hogy összehasonlításokra már ne is gondolj.

Nagy nevetéssel nyugtatták Gota megjegyzését; aztán nagy vidámság közben zajlott le a pertuivás. Az biztos, hogy minden kislánynál a puszik színvonala jóval meghaladta a baráti jelleget; amit Maci előre jelzett, meg is tetézték, amit Marci ígérete szerint vissza is adott! Gota hiába mondta előre, hogy nem lesz féltékeny, azért mégis megsokallta, és igyekezett sorra kerülni, s akkor úgy a szájára tapadt, hogy a vőlegény sokáig nem juthatott szóhoz.

Vica, a magas barna lány kezdett beszélni:

- Ti jól ismeritek az én fiúmat, Jancsit. Azt nem tagadom, hogy szerelmes vagyok belé, - bár se hosszú haja, se szakáll a nincs, - azt is bevallom, hogy már háromszor voltam a lakásán, háromszor lettem a jogommal; sőt, még csak nem is ellenkeztem. Úgynevezett előjáték nem volt, és ahogy vége volt, azonnal cigarettára gyújtott, és látszólag unatkozott. Ma itt kitűnő példát hallottam; biztos, hogy ki fogom próbálni. Bármivel csábít, többet nem megyek fel a lakására, még akkor sem, ha kopog a szeme.

Kikötöm azt, hogy csak akkor hallgatom meg az új lemezedet, ha a következő bajnokságon legalább egy vacak bronzérmes szerez; akkor azonban én szedem le a dobogóról. Nem olyan puhány, hitvány, mint a többiek; ha akarja, biztos, hogy meg tudja szerezni. Puszt nem mondom, kap ezután is, még talán többet, mint addig, már csak azért is, hogy kívánja; de aztán nincs tovább. Képzem, hogy milyen dühös lesz. Utána majd a sportfajták közül az ökölvívást választja, mert így az ellenfelén tölti ki a dühét. Figyeljete, hogy ezután a hetvenöt kilós súlycsoportban mennyi kiütésen születik győzelem.

A tréfás bejelentést nagy éljenzéssel jutalmazták, és megígérték, hogy annak beváltását figyelemmel fogják kísérni. Valóban elhitték, amit mondott, mert azt titokban mind elismerték, hogy közöttük ő a legszebb, akiért a férfi képes még bolondságokat is elkövetni. A partnere valóban mokány kis fickó volt. Erre aztán megoldódtak a nyelvek; mindenki beszélni akart; az eddigi hallgatagságra meg volt a magyarázat; a szokatlan helyzet mindent érthetővé tett. Azért mindenki sorban beszámolt a jövő terveiről. A végén aztán úgy döntöttek, hogy beszerveznek még egy néhányat a társaik közül, alakítanak egy röplabda, és egy kosárlabda csapatot, és megkezdik a rendszeres edzéseket; úgy érzik, hogy már a következő évben ott lehetnek a bajnokságért küzdő csapatok között. Azt egyik sem mondta, hogy azután nem él a jogával, de azt igen, hogy ezután alaposan megróstatja a jelentkező kívánó partnereket; legalább is annyira, hogy ne ő legyen az erősebb.

Már hajnalodott, mikor újra Marci vehette át a szót.

- Már este említettem nektek, hogy félig-meddig én is a tanároto vagyok, mivel időnként tartok az egyetemen előadásokat. Ezt az estét arra szántam, hogy egyik előadásomat itt, nektek megtartom, szemléltetéssel egybekötve; úgy látom, hogy ez sikeres volt. Igaz, belekontárokdtam a többi tanár munkájába, mert a családtervezésről, a nemi-élettről való anyag nem az én szakmámhoz tartozik. Mégis, mit láthattátok, én is értek hozzá valamicskét, és a munkám nem volt hiábavaló.

- Az már bizonyos, - állapította meg nagyon komoly arcot vágva Cili, a legkisebb szökeség.

- Még kiegészítem. Amit ti eddig szerelemnek neveztetek, az csak szeretkezés; semmivel sem több, mint mondjuk egy jó ebéd, egy társas összejövétel, egy autótúra; körülbelül ennyit ér, mint mikor nyári melegben elszopogatsz egy fagylaltot. Csak alig haladja meg az állati ösztön színvonalát. Eredménye gyakori csalódás, egy olyan veszedelem, ami férfit nem érhet, gyakori magtalanság, s még gyakoribb nemi-baj.

- Én is elmondom, hogy minden úgy van, ahogy hallottuk. Zoli, a barátom csak egyszer volt fenn nálunk, mikor nem voltak otthon a szüleim, és már is orvosnál kellett jelentkeznem, alig tudtam szüleim elől eltitkolni. Szerencse, hogy az orvos megnyugtatót; idejekorán mentem, így nem lett következmény, de biztos, hogy sokat tanultam - vallotta be Mici.

- Ti is ismeritek Sanyit, az a hórihorgas, - nevetett Mimi - tegnap tudott felcsalni először a lakására. Mindig hencegett a hódításával. S Tudjátok, hogy mi volt az eredmény? Kétórai sikertelen kísérletezés... gondolhatjátok, hogy majd' megvesztem. No, az hívogathat utána, hogy megnézzem a bélyeggyűjteményét!

Ez aztán igazán derűtséget keltett. Aztán a komoly Nóra sem akart kimaradni; az ő vallomásán mulattunk a legjobban.

- Évfolyamtársaink közül a legkimagaslóbb, mint ti is tudjátok, Hubay Hugó. Oh, nem csak a magassága szerint, azért, hogy a száz-kilencvenet is meghaladja, hanem ő birtokosa a legszebb körszakállnak, s naponta jár a fodrászhoz göndöríteni a haját. Irigykedtetek is, hogy engem választott partnernek. Azt is tudjátok, hogy együtt tanulás címen minden nap együtt voltunk a szülők tudatával. Szégyen ide, szégyen oda, de be kell vallanom, hogy - bár sokszor kísérleteztünk, de eredményt soha el nem érhattünk. A mai eset megmutatta, hogy miért; mert már tudom, hogy tőle akár tíz év múlva is szűzen tengetném az életemet.

Megszűnt minden szégyenkezés, mindent elmondtak, amit eddig tapasztaltak, ami megesett velük; olyan eseteket is, amit eddig titkoltak. Abban továbbra is egyetértettek, hogy a fiúkkal egyenlő jogok illetik meg őket, de később alaposan meggondolják, hogy mikor és kivel élnek ezzel a lehetőséggel. Aztán ismét Marci összegezte az elhangzottakat.

- Látom, hogy helyesen értelmezték a ma elhangzottakat, és azt, amit itt ma tapasztaltatok. A joggal élni lehet, néha élni kell, de csak megfontolva, nem a pillanatnyi szórakozás kedvéért. Ez az egyik. A másik az, hogy, amit ti mai napig szerelemnek neveztek, az csak szeretkezés, az állati ösztön időnkénti kielégítése; sokszor még az se, csak egyszerű megszokás; a végeredmény: unalom. Az igazi szerelemhez hozzátartozik a ma bemondott ELŐJÁTEK is. A találkozás ne a cigarettára való gyújtással végződjék; ne a kezdetnél, de a végén legyen a legédesebb a csók. Meg aztán a partnerek válogatása sok veszéllyel járhat; oka lehet annak is, hogy új partner nem jelentkezik. Múlnak az évek is; és azt se feledjétek, hogy rövid évek múlva új miniszoknyás generáció jelentkezik. Még nem tudhatjátok, hogy mi az elhagyatottság, mi az unalom. A kereskedelem tanúsítja a legjobban, hogy az elavult árt olcsó áron is nehéz értékesíteni. Nem mondom, lehet szerezni autót, vagy talán balatoni nyaralót is, de egyedül élni abban nagyon unalmas lehet; ez okozhatja a korán jelentkező ráncokat, melyeket a legtökéletesebb szépítőszer sem tüntetnek el.

- Csak még egyet árulj el nekünk - kérte Vica - hogy te a Judit néni halála után, hogy viselted magad? A szekrényedben lévő gyűjtemény legalábbis gyanús.

- Erre csak azt mondom, hogy a fürdőszobában van hideg zuhany, s felelőtlen dologra soha sem vállalkoztam, s előjáték nélkül nem is tartom értékesnek; csak pillanatnyi gyönyör kedvéért kár feláldozni az önbecsülést. Lehet, hogy nem hiszitek el, de gyűjteményem minden darabját a fiamnak köszönhetem, de az utolsót visszaadom jogos tulajdonának.

Azt már mondtam, hogy a ti távozástok után Gotával összebújva alszunk, ezt megismételjük Siófokon is két héten át. De ott is van hideg zuhany, a Balatonba is bele lehet merülve nyakig; úgy is lehet csókolózni; de mindez csak az előjátékhoz tartozik. Az biztos, hogy Gota pontosan két hét múlva élni fog a jogával. Ti, akik itt vagytok, virágcsokorral fogtok várni a házasságkötő terem előtt, mert akkor lesz a mi esküvőnk.

Aztán másnap reggel megkérdezhetitek őt, hogy cigarettára gyűjtottam-e?

- Nem lesz zuhany? - Nevetett Eszti.
- Jó, hogy mondtad. El fogom akkorra rontani a vízvezetékot, azaz csőtörés lesz a házban, - nevetett Marci is.

+++VIII+++

A lányok távozása után valóban összebújtak; boldogok voltak, hogy végre ezt teheték, de zuhanyra azért nem volt szükség. Gota talán megfeledkezett volna minderről, de Marci erős akarattal kitarzott: ő becsülni akarta a jövőendő feleségét.

Búcsúzásnál azt is megmondta a lányoknak, hogy ilyen hosszantartó előjátékra azért van szükség, mert félni lehet attól, hogy a kidobott huligánok, ha megtudnák, hogy egyedül van, bizonyos, hogy rajta állnának bosszút. Legbiztosabb védelem az, hogy ha vele van. Azt bevallja, hogy nem lesz könnyű a helyzetük; de amihez csak nagyon nehezen jutunk hozzá, azt sokkal jobban értékeljük, és jobban meg is becsüljük.

Nyolc óra után autóba ültek és leszaladtak Siófokra. Gota azonnal otthon érezte magát; minden háztartási teendőt magához ragadott. Anyja híres gazdasszony volt, ő most be akarta bizonyítani, hogy a tanítvány figyelmes volt a tanórák alatt. Marci kitűnően értett a főzéshez, de hamar belátta, hogy legyőzték. A napi program nem változott, ugyanaz maradt, mint amíg egyedül volt, csak az időnkénti csókolózásra kellett időt szakítani. Ez nem volt megoldhatatlan feladat. Az is igaz, hogy Siófokon is úr a természet, az ösztön itt is jelentkezett, sőt, a zuhany ellenére sem távozott. De kitarottak, tudták, hogy két hét hamar letelik. Gota el sem tudott aludni, ha nem simulhatott Marcihoz, de még álmában is gyakran élt a jogával.

A másik hat lányt ölte a kíváncsiság, érthető, hogy összebeszéltek, és a reggeli gyorsan leszaladtak a jegyeseket felkeresni. Ez sem zavarta őket; örömmel fogadták a vendégeket. A napi program csak annyit változott, hogy nem főztek ebédet, hanem mindenki hosszú nyárssal felszerelve, maga készítette el; ugyanis parázs felett zsványpecsenyét sütöttek. Már ennek előjátéka is sok mulatságot szerzett.

Délután a házigazda nagy vitorlásán messzire kimerészkedtek a vízre. Kedvező szél fújt, így nem tartottak semmitől. Öt óra tájban látták, hogy a kikötőben kilőtték előbb a sárga, nem sokkal utána a vörös rakétát is. Marci kitűnően értett a vitorlázáshoz; rögtön a part felé kormányozta hajójukat, de még félutat sem tettek meg, mikor teljes erővel kitört a balatoni vihar; lehetetlen volt azzal megküzdeni; Marci csak arra ügyelt, hogy a vihar fel ne fordíthassa őket. Biztos kézzel kormányzott, és érdekes, hogy a hét nő egyáltalában nem félt, annyira bíztak az ő erejében. Nem is csalódtak. Az igaz, hogy nem jutottak haza, da Akarattyán a Honvédüdülőnél értek partot.

A Parancsnokság vendégszeretettel fogadta a hajótörötteket. A délután hátralévő részét a gyönyörű parkban töltötték, de hiába várták, - habár a vihar megszűnt, a kedvező szelet, nem tudtak haza indulni. A parancsnokság sátrakat állított fel nekik a parkban; egy a fővárosból lerándult együttes a szabadtéri színpadon előadást rendezett, az ott üdülő tiszteket sem sokat kellett biztatni, hogy táncosoknak jelentkezzenek; a hét csinos nő jó családeknek bizonyult, és majdnem reggelig tartott a rögtönzött majális.

A lányok még csak most kezdték igazán értékelni a múltkor hallottakat, mert a táncosaik, az ott üdülő tisztek mind jól megtermett, kisporolt testű férfi volt. Nehéz lett volna eldönteni, hogy az üdülő tisztek, vagy a táncosnők örül-e jobban a váratlan mulatságnak. Ha valaki figyelte volna, észre is vette volna, hogy azok szorgalmasan felírták egymás címét.

Reggel gyönyörű, felhő-mentes napos idő volt, teljes szélcsend; vitorlásukkal nem tudhattak elindulni; az üdülő parancsnoka egy motorcsónakkal vontatta hazáig a kirándulókat. Az bizonyos, hogy ez is sok tanulsággal szolgált a lányoknak.

Az már természetes, hogy a főbeszédtárgy az volt, hogy Marci és Gota még mindig az előjátéknál tartanak-e, hiszen valóságban éppen ezért látogatták meg őket. Hittek is nekik, nem is annak, amit azok vallottak. A gyorsvonaton hazafelé is ez volt tárgysorozaton, és természetesen az üdülő parkjában lezajlott majális. Egyáltalában nem tagadták, hogy táncosaikból többen nagyon megtetszettek nekik. Mutogatták a feljegyzett címeiket; sőt, Nóra bevallotta, hogy az a csinos főhadnagy már megkérte a kezét.

Ő pedig egy pillanatig sem habozva, igent mondott neki. Mihelyt szabadságot kaphat, azonnal megtartják az eljegyzést.

A magukra maradt jegyespár élte tovább a megszokott életét. Látták, hogy rövidesen letelik a szabadság. Maguk sem voltak teljesen tisztában arról, hogy melyik volna jobb, ha tovább maradhatnának, vagy ha visszatérnek a fővárosba. Tisztán állt előttük, hogy itt ketten együtt nagyon boldogok.

Utolsó héten Gotának egy különös szórakozása akadt, amit Marci sehogy sem tudott megérteni. Kis pisztolyát kisajátította; félnapját is célba lövésre fordította idejét. Alig tudott számára utánpótlásról gondoskodni, mert a lőszer gyorsan fogyott. Azt azonban látta, hogy a gyakorlás eredményes, az utolsó napon már huszonöt méterre kitett gyufás skatulyát le tudta lőni többször is, egymás után. Marci csak nevette.

- Minek ez? Ne félj! Én mindenki ellen megvédlek.

- És téged ki oltalmaz meg? - volt a felelet.

- Ezért Marci igazán nem tehetett mást, mint hogy összecsókolta az ő védelmezőjét.

Egyik este a kellemetlen szél és eső miatt a szobába szorultak, nem tölthették az estét a ház előtti virágillatos, madárdalozó kertben. Bekapcsolták a televíziót; éppen a „KÉK FÉNY” adása volt műsoron. Nem nagyon érdekelte őket, mert a szokott eseteket sorolták fel, néha a közönség, a hallgatók támogatását kérték. Marci unta is, egy új „FÜLES-re” tett szert, és az abban lévő keresztretjvényt fejtegette. Gota továbbra is a képernyőt figyelte. Aztán a rendőrséget képviselő újra a közönség támogatását kérte. Egy bandáról volt szó, amely valószínűleg régebben is garázdálkodott, de az utolsó két héten a betörések sorozatát követték el. Egyik nap Nyíregyházán, a következőn Sopronban, majd Szegeden, Salgótarjánban, Cegléden, az utolsó nap pedig Pécs volt a színhely. Hogy a nagy távolságok ellenére mégis egy bandára gyanakodtak, annak az oka az esetek hasonlósága volt. Minden esetben találtak egy elhagyott, lopott autót. Minden esetben erőszakot követel el abban a városban egy fiatal nő. Annyit sikerült kideríteni, hogy hatan vannak. De a megkínzott fiatal nők nem tudtak megbízható személyleírást adni. Tegnap esetében megerőszakolt nő már ügyesebb volt.

Tíz óra felé tartott, mikor megrohanták, autójukba hurcolták. Megfigyelte, hogy Komló felé mennek. Egy erdőbe kanyarodtak be, ahol lefogták és mind a hat végigment rajta. Aztán kissé távolabb leülve lakmároztak. A kézitáskájába volt egy fényképező gép. Tudta, hogy holdvilágon ezzel nem lehet fényképet készíteni, de mégis kísérletezett; hosszan exponált. A képet előhívták, de az olyan homályos, hogy semmit sem ér. Mégis megmutatják azt is televízió nézőinek. Valóban csak foltokat lehetett látni, de Gota mégis azonnal rájuk ismert, hiszen ő a bulin sokáig figyelhette. A fejek halvány körvonala, a különböző hosszú hajak, körszakáll, ami ötnél mégis megfigyelhető volt, arra mutatott, hogy ezek azok, akiket Marci kidobott. A hatodik háttal volt, az csak Misi lehet. A viláért sem árulta volna el jegyesének a gyanúját; nem akarta az apát azzal megbántani, hogy a fia ilyen útra tért.

Lejárt a szabadság. Visszatértek a fővárosba. Marci azonnal észrevette, hogy a fia távollétükben újra járt a lakásban; tehát volt még tartalékkulcsa, vagy azután csináltatta. Hogy ott járt, bizonyította, hogy jó-néhány értékes tárgya eltűnt; azt csak ő lophatta el. Hallgatott a felfedezéséről; ő Gotát nem akarta megriasztani.

Első dolga volt egy körtelefon, a hat lányt értesítették, ahogy hazatértek. Aztán ők, és két tanú jelenlétében megtörtént az esküvő. A lakomát most vendéglőben tartották; nem is tartott az nagyon sokáig. Úgy látszik, hogy a lány megegyezett, mert mindjárt a vacsora végén Vica felállt, és jelentette:

- Mi pedig most hazamegyünk.

- Miért mennétek? - Mondta csodálkozva Gota.

- Még hogy miattunk túlságosan hosszúra nyúljon az előjáték; de azért ne higgyétek, hogy csak irigységből... a második ok pedig az, hogy - bár nem mondják, - de esküvő után az ifjú pár mindig a pokol mélységes fenekére kívánja a vendégeket. Így történt, hogy kettesben, és korán hazamehettek az ebédlőből.

Az már természetes, hogy Gota reggel a Marci karjaiban ébredt; arca kimondhatatlan boldogságról árulkodott. Férje mosolyogva szólt:

- Aranyos kis asszonykám! Tudod-e, hogy most mi következik?

- Mi következne? A mézes-heteket mi már előlegként letöltöttük Siófokon; annál boldogabb idő már nem következhet.

- Pedig attól tartok, hogy a hetekből hónapok lesznek.

- Mi lehetne még annál is több?

- Pedig jön még valami.

- Áru! el már!

- Még ma, nászútra indulunk.

- Nászút? Az már kezd kimenni a divatból. Én azt hittem, hogy Siófok, legalább is felesen, nászútnak és mézesheteknek is beszámítható.

- Pedig lesz, és pedig szokatlan; akár világrekordnak is számítható; attól tartok, hogy egy évig is eltart.

- Ne hagyj kíváncsiskodni! - Simult hozzá hízelegve, - súgd meg nekem is.

- Először Amerikába, az Egyesült Államokba megyünk. Ott több egyetemen, tudós-társaságokban előadásokat tartok. Onnan bekukantunk Délamerikába. Végül Afrikából térünk haza. Előadásaim tárgya a találmányaim ismertetése, és bemutatása lesz.

- Én ugyan azt hittem, hogy itt, a te szép hazádban, otthonunkban rendezzük a következő előjátékokat is, de biztosan az a csodálatos utazás is nagyon jó lesz!

- A kongresszus idején a külföldiek elkértek kormányunktól, hogy az emberség közkincsévé tegyem a tanulmányaimat. Különösen a most felszabadult és a fejlődő országok szeretnék, ha felderíteném a természeti kincseinket. Egy kissé aggódom is, hogy te hogyan bírod ki az ottani szokatlan éghajlatokat.

- Már pedig azt tudomásul kell vened, hogy én többé, még csak egy órára sem maradok el tőled; ha koloncot vettél a nyakadba, akkor cipeld! Bárhová vezet az utad, az enyém is legyen.

+++IX+++

Még azon a napon útra keltek. Gota még azért is örült annak, mert a lakásukat kirabolták, míg ők Siófokon voltak. Ezt nem merte teljesen feltárni Marci előtt, mert biztos volt benne, hogy ezt csak Misi és a bandája tehette. Hiba volna, ha ezt Marci megtudná.

Leült, és hosszú levelet írt a szüleinek, akik a történekről még semmit sem tudtak. Részletesen elmesélt mindent úgy, ahogy történt. Érthető, hogy eddig nem jutott ideje a levélírássra, ezért bocsánatot kért. Azért is, hogy ebben a fontos kérdésben nem kérte a szülei előzetes véleményét, de azt úgy is tudta, hogy helyeslik, és helyben-hagyják mindazt, és szeretik ők is a férjét. Arra gondoltak, hogy az esküvő után leszaladnak Málnásra, Erdélybe, de közbejött a nászút, amely körülbelül egy évig is eltart. Majd, ha onnan visszatérnek, arról az időről is beszámol. Női szokáshoz híven a levele nyolc-oldalasra sikerült, de még így is kimaradt belőle valami; tehát következett az utóirat:

- U.i: Igaz, majd' elfeledtem. Amíg mi Marcival Siófokon nyaraltunk, idehaza kiraboltak, minden értéket elvittek. Még annyi időnk sincs, hogy ezt a rendőrségen jelentsük, indulnunk kell. Legyetek szívesek tegyék meg a rendőrségnél a feljelentést. Gondoljatok a ti legboldogabb lányotokra: Gotára.

Első útjuk az Egyesült Államokba vezetett. Gota csodálkozva szemlélte a világ nagyvárosait, melyekről eddig csak hallott vagy csak a képernyőn láthatta. Végig szemlélte minden megtekintésre méltó látványt. Volt erre bőven ideje, mert minden nagyobb helyen, ahol egyetem volt, hosszasan tartózkodtak, mindig Marci tartotta az előadásokat, ő pedig nyugodtan csatangolhatott a városokban. Azt sehol sem mulasztotta el, - ha volt ott lövészegyesület - oda mindig beiratkozott. Minden nap gyakorlatozott, a tréninget soha nem mulasztotta el. Mindenütt csodálkoztak, hogy milyen biztonsággal kezeli a pisztolyt. Ahol versenyt tartottak, mindig benevezett, és rend szerint megnyerte. Lassan egész éremgyűjteményre tett szert.

Híre mindenütt megelőzte, így ahová érkeztek, ott egy újabb verseny várta. Az üzleti szellem tudását felhasználta, reklámnak is kitűnő volt, ha értesültek arról, hogy ő is benevezett. A rendezők fizettek neki busás fellépti díjakat, mert tudták, hogy az nekik sokszorosán megtérül.

Külön oktató előadásokat is kellett néhol tartani; természetesen ezt is díjazták.

Különösen Vadnyugat híres pisztolylovói várták nagy érdeklődéssel őt, a reklámozott bajnoknőt.

Azokkal aztán megtette, hogy - bár ezeket utolérhetetlennek tartották - gyorsaságban, mielőtt azok célra kaphatták volna szerszámukat, kilőtte a kezükből a pisztolyt. Ezek után, hogy hívek maradjanak az amerikai szokásokhoz, kovboj-királynő címmel jutalmazták.

Marci nevette felesége nagy sikereit, de nem tagadta, hogy büszke is rá. Nem azért, mert jó mellékjövedelmet jelentett ez nekik, hiszen - mint az előadásaiért fizettek, - az is sokszorosan meghaladta az itteni jövedelmüket, - hanem azért, mert akaratán kívül világ-bajnokot nevelt a feleségéből is.

Bárhova mentek, sehol sem takarékoskodtak; mindent megszerztek, ami megtetszett nekik. A mézeshetek pedig nem szüneteltek, még hónapok múlva is elérték a kezdeti hőfokot. Gota öröme akkor lett a legteljesebb, mikor az egyik nagy fegyvergyár egy parányi kis pisztolyt ajándékozott neki, mellékelve annyi lőszert, hogy az évekig elegendő, nem kell utánpótlás. Az olyan pici volt, hogy ki sem látszott a tenyérből, nem nagyobb, mint két egymás mellé helyezett gyufás-skatulya. Gota arra nem is gondolt, hogy valóságban ő adott nagyobb ajándékot, mert a gyár utána azzal reklámozott, hogy a bajnoknő kizárólag csak az ők gyártmányát használja. Az valóban remekmű volt, kicsisége ellenére ugyanolyan veszedelmes, mint a nagyobbak. Egyedül a célzás volt nehezebb. Mégis, Gota szívós akarattal ezt is elsajátította, ugyanolyan eredményeket ért el vele, mint a nagyobbakkal.

Délamerikába csak Brazíliát keresték fel. Marci pár hétig az új főváros közelében lévő vidéken tartott kutatásokat; a végén, az Amazonon tettek egy hosszú hajókirándulást. Gotát nem csak az óriás folyam lepte meg, de még jobban az azt szegélyező őserdők is.

Innen Afrikába vezetett az útjuk. A nemrég' felszabadult új államok területén valóban sok felderítésre váró dolog akadt. Marci egyenesen csodálta Gotát, mikor látta, hogy az európaiaknak szokatlan klímát még nála is jobban bírja. Itt Gotának új szórakozása akadt.

Megismerkedett a vadászfegyverekkel. Itt a nagyvadakat nem csak az állatkertekben láthatta, hanem szabadon is. Vadászhatott is rájuk.

Az ottani kormányok kedveskedtek az őket segítő tudós feleségének: vezetőket, kísérőket, teherhordókat, vadászokat adtak rendelkezésére. Rövid idő múlva egész trófea-gyűjteménye volt.

A távoli hazából csak ritkán jött levél. A hírek ugyan a rádió és a televízió útján ide is eljutottak. Igaz, hogy ők sem sok levelet írtak. Azért még itt is értesültek arról, hogy a „Kék fény” által keresett betörőket még mindig nem tudták elcsípni, pedig azok munkássága még fokozódott. Gota arra gondolt, hogy levélben értesíti a rendőröket az ő feltevéseiről, de aztán arra gondolt, hogy annyit bizonyára a rendőrség is tud. Aztán közeledett az idő, hogy ők is hazainduljanak.

+++X+++

A magyar tudós világkörüli útját a hazai lapok, a rádió, a televízió is figyelemmel kísérte, arról sorozatosan beszámoltak. Nem feledkeztek meg arról sem, hogy fiatal feleségének sportsikereiről is mindig megemlékeztek. Egy kissé, mintha kételkedtek volna abban, amiket arról az amerikai világlapok írtak. Ez annyiban hihető, mert a híres vadnyugati kovbojok csodás tetteit is félig-meddig mesének tartották. Még azt is hírül adták, hogy mikor érkeznek haza és mikor számol be a tudós a tapasztalatairól a Magyar Tudományos Akadémián.

Esti órákban érkeztek haza a több mint egyéves útjukról. Otthonukban semmi sem tűnt fel Marcinak, de egy háziasszonynak ilyenkor még a legkisebb apróság is feltűnik. Gotának az volt feltűnő, hogy semmi sem poros; pedig ha egy lakásban egy évig nem laknak, abban jelentős porréteg rakódik le. Ez csak úgy lehetséges, hogy valakik laktak itt, és meghallva, hogy ők érkeznek, igyekeznek eltüntetni a nyomokat.

Megfigyelését nem közölte Marcival, mert biztos volt abban, hogy az a lakó csak Miska lehetett, ha nem az egész bandája. Ez némi magyarázatot is adna arra, hogy a rendőrség miért nem talált nyomukra olyan hosszú ideig; biztos, hogy mindenütt kutattak, csak éppen egy híres tudós lakásában nem.

Marcinak csak az tűnt fel, hogy felesége előtt mindig ott a konyha-kötény.

Azzal magyarázta, hogy kedvenc ételeivel akar itthon kedveskedni, amit ott kint oly sokáig kellett nélkülözni, vagy azért, hogy bármely percben szolgálhasson emberének egy frissen főzött feketekávé.

Az első nap minden különösebb esemény nélkül telt el. Hogy az újságírók, riporterek ne zavarják, a kaput is egész nap zárva tartották. A második nap is hasonló volt az elsőhöz. A harmadikon kellett Marcinak az Akadémiára menni, hogy beharangozott előadását megtartsa. Gota egyedül maradt a házban. Természetesen a kapu most is zárva volt; még attól sem kellett tartania, hogy vendégek zavarnák meg. Gota a konyhában tartózkodott. Tíz óra tájban, mint ha valami neszt hallott volna, mintha valaki bezárná az ajtót. Megelőzőleg úgy hallotta, mintha autó állt volna meg a kapu előtt; de ez nem lehetett feltűnő, mert manapság mindenféle sok autó jár. De mikor újra hallotta a háta mögött a neszt, hirtelen megfordult. Egy férfi állt vele szemben, kezében pisztolyt szorongatott. Gota nem ijedt meg. Bár annak hosszú haja, bozontos körszakálla volt, azonnal ráismert; ez Miska. Nyugodtságára az is jellemző volt, hogy még a kezében szorongatott pisztoly gyártmányát is felismerte; egy az első világháborúban használatos „former” volt, mely akkor is arról volt a legnevezetesebb, hogy nem mindig sült el, mikor kellett volna. Komoly hangon szólította meg:

- Tedd le a kezedből azt a játéksert! Ne félj, nem eszlek meg! Elárulnád, hogy mit keresel itt? Vigyázz, mert, ha itt talál apád, abból nagy baj származna rád nézve!

- Nem félek tőle sem. Különben is tudom, hogy most az Akadémián szónokol; onnan legfeljebb délután szabadul.

- És itt mi a szándékom?

- Nem sok. Csak azt akarom befejezni, amit akkor régen elkezdtünk, de a te makacsságod miatt nem sikerült. Most hoztam ezt, ha nem engedelmeskedsz, kényszeríteni foglak.

- Gondold meg! Elhiheted, hogy én is ott leszek.

- Az biztos. Levetkezel.

- Nem hinném. Nappal nem szeretem a meztelen bulit. De nem hiszem, hogy arról a régiről is jó emlékeid lennének.

- Tudom, hogy azt neked köszönhetem.

- Csodálkozom, hogy azóta ennyire megjött a bátorságod. Ma cifrábbra számíthatsz, ha el nem hordod az irhadat.

Valóban, célra akarta emelni a fegyverét. Gota egy villámgyors mozdulatot tett, és a pisztoly messzire, a sarokba repült, de Miska állati ordításban tört ki; a golyó nem csak a pisztolyt, hanem a csuklóját is találta. A csontszilánkok elszakították az ütőeret, mert a vér sugárban tört elő.

- Maradj nyugodtan! Bekötöm. Hanem, pillanatok alatt elvérzel, s azt igazán nem szeretném, ha itt dögleneél meg. Szerencséd, hogy éppen a fürdőruhámba akartam húzni új gumit; így az eret elszoríthatom veled. - Könyök felett erősen rácsavarta, s addig szorította, míg a vérömlés elállt.

- Várj! Be is kötöm.

- Csak azt engedd, hogy elszaladhassak! - könyörgött Misa.

- Előbb kinézek, hogy valaki meghallotta-e a lövést; aztán örülök, ha eltűnsz. Gondolom, hogy nem lesz kedved engem még egyszer meglátogatni. - Aztán indult, hogy kinézzen a kapu felé. A konyha üveges ajtajában ekkor három bozontos fej tűnt fel. Azok felismerve a helyzetet, feszegetni kezdték az ajtót, hogy főnökük segítségére siessenek. Gota mosolyogni kezdett:

- Jé, hogy ti is jöttök; nektek is tartozom valamivel. - Aztán villámgyors mozdulatot tett, és gyors egymásutánban három lövés dördült el. Most már nem egy, hanem még három kezdett jajgatni, és ész nélkül rohantak a kapu felé. Miska könyörögni kezdett: - Szánj meg! Nem akarok a rendőrök kezébe jutni. Engedd, hogy fussak.

- Nyugodt lehetsz. Nekem is az a célom. Nem szeretném, ha az apád ezt megtudná. - Aztán, indult az ajtó felé, de ugyanakkor egymás után négy lövés dördült el a kapu előtt. Ugyanis a sarkon posztoló rendőr meghallva a lövéseket, futólépésben rohant erre. Azt látta, hogy a kapu előtt egy autó áll, melybe egymás után három vérző alak ugrik be, s már gyorsan indít a vezetője... Szolgálati fegyverével gyorsan kilőtte mind a négy gumit. Az autó hozzávágódott az útszéli villanyoszlopnak. A lövések hangjára már több rendőr is feltűnt, és egy véletlenül azon a tájon haladó rendőrautó is lestoppolt.

Pillanatok múlva, már öt megbilincselte ember reszketett a rendőrök előtt. A kocsin érkezett rendőr-százados bámulva nézte, hogy mind a háromnak a jobb füle ugyanazon a ponton át van löve.

Aztán siettek be a házba, hogy megállapítsák a lövöldözés okát. Egy fiatal nőt találtak ott, aki előtt egy bekötött karú, reszkető huligánpofa térdelt. - Mi történt, Asszonyom? - kérdezte a százados.

- Nem sok. Csak ez a gazember rám tört, és pisztollyal olyan dologra akart kényszeríteni, amihez nekem nem volt kedvem. Aztán egy kicsit rendre tanítottam. Sajnos, ez alkalommal két centimétert tévedtem, így a golyó szétroncsolta a csuklóját is. Nem akartam, hogy itt vérezzen el, azért bekötöttem.

- És a másik három?

- Be akarták törni az ajtót, ezért elvettem a kedvüket attól. Célozhattam volna máshová is, de gondoltam, hogy ennyi is elég lesz nekik; jó tanulsággal szolgálhat. Ugyanis gyilkos nem tudnék lenni.

A százados a meglepetéstől alig tudott megszólalni.

- Nem tudja véletlenül Asszonyom, hogy kik ezek?

- Dehogyan nem. Régi ismerőseim. Ez az a rablóbanda, akiket önök olyan régen keresnek. Ez a gyáva alak a főnök; ez majd kivallja, hogy hol található az öt társa.

- Már nem is kell, hogy kivallja, mert egy bajtársunk ébersége hozzásegített, hogy a kapuban mind az ötöt lekapcsolhassuk.

A rendőrök bámulták a fiatal nő nyugodtságát, bátorságát. A százados mosolyogva mondta: Asszonyom az csoda, amit tett. Most csak arra kérem, hogy diktálja fel a nevét, címét, mert a tanúvallomására szükségünk lesz.

- Először talán tegyék el a bűnjelet, ott a sarokban a gazember pisztolya. Ja, a nevemet kérdezi? Látja, erről meg is feledkeztem; megszoktam, hogy mindenki ismer; annyiszor megjelent a képem a lapokban, s a képernyőn. Kishegyi Mártonné, a főgeológus felesége vagyok.

- Bocsásson meg, és annak jeléül engedje meg, hogy megcsókolhassam azt a kezét, amelyik ezt a négy csodálatos lövést tette. Tökéletesen, ugyanazon a ponton van mind a háromnak átlöve a füle. Azért kell bocsánatot kérnem, mert mindig kételkedtem abban, amit a világlapok Önről meséltek, és azt, hogy a vadnyugat cowboyait hogyan tréfálta meg. Nehéz az ilyesmit elhinni, de látva igen! Nem mutatná meg, hogy mivel tette ezeket?

- Itt van mindig a kötényem zsebében, mert amint látja, még főzés közben is érheti támadás az embert.

- Ezzel? - Hiszen ez gyerekjáték.

Gota nagyot nevetett. - Láthatta, hogy veszélyes lenne gyerekek kezébe adni. Láta, hogy játék, és mindjárt bizonyítok újra, ha nem állít őrszemet az ajtó elé. Nézze, máris jönnek a riporterek. Ha beengedik őket, nem állok jól, hogy a változatosság kedvéért nem a balfülüket lövöm-e át?

- Viktor! Álljon az ajtó elé! Addig marad ott, amíg nem váltom le. Ide belépni senkinek sem szabad. Megértett?

- Igen is! Százados bajtárs! Értettem. Senkinek...

- Vigyék már innen ezt a nyavalyást. Megszántam. Bekötöttem, de látni undorodom. - Miután elvezették, még megjegyezte: - Egy év óta nem tévedtem ilyen nagyot? Két centiméterrel balra találta a lövés; csak a pisztolyt akartam kilőni a kezéből.

- Csak két centi... Ha én mindig csak ennyit tévednék! Most pedig rendőrségünk nevében köszönetemet fejezem ki azért, hogy ezt a veszedelmes bandát a kezünkre juttatta. Köszönetemet én csak egy kézcsókkal tudom kifejezni.

- Jó, nem bánom, de ismétlem, hogy ne háborgassanak az újságírók, nem szeretem a feltűnést, és ezzel a kis vacakkal újabb könnyű testi sértést követhetnék el; nem óhajtok a rendőrséggel közelebbi ismeretségbe lépni...

+++XI+++

A Tudományos Akadémián már lezajlott Marci előadásának az első fele; szünetet tartottak. Természetes, hogy a hallgatóság mind az épületben lévő kis étkezőbe vonult, hogy ott egy kis frissítőhöz jussanak, mert abban bizonyosak voltak, hogy a beszámoló elnyúlik a délutáni órákba is. Marcit egész gyűrű vette körül. Élénk eszmecsere folyt.

A pult sarkában egy kis rádiókészülék tánczenét közvetített, csak egészen halkra kapcsolva, hogy ne zavarja a vitatkozókat. Aztán egyszerre a darab közben hirtelen elhallgatott, s a bemondó hangját hallották:

- Óriási szenzáció!

A legközelebb álló gyorsan teljes erőre kapcsolta.

- A rádió külön szolgálata soron kívül jelenti: A több mint egy év óta büntetlenül garázdálkodó betörőbanda végre hurokra került. Amit az egyébként kitűnő rendőrségünk, hosszú hónapok alatt nem tudott elérni, azt egy húszéves fiatalasszony percek alatt elintézte; mind a bankfőnök, mind az öt cinkostársa, kézre került. Lakásában törtek rá, pisztolyt fogtak rá, de az nem habozott; előbb a főnök kezéből lőtte ki a pisztolyt, aztán három társának a fülét lőtte át. A menekülni akaró bandát aztán az elősiető rendőreink bilincseltek meg. Dicséret illeti meg azt a rendőrt is, aki a menekülő rablók autójának mind a négy gumiját a szolgálati fegyverével átlőtte, így lehetetlenné tette a menekülésüket. A leghumorosabb ez volt, hogy mikor a lövésekre odasiető rendőrök a lakásba értek, a rettegett rablófőnök ott térdel a fiatalasszonyka előtt, könyörgött, hogy tegye lehetővé az elmenekülését. A parányi pisztolyából kilőtt golyó szétroncsolta annak a csuklóját, átszakítva az ütőerét is; hogy el ne vérezzen, a fiatal-asszony be is kötözte.

De az a legérdekesebb, hogy az ajtón behatolni akaró három rablónak a jobb fülét ugyanazon a ponton lőtte át. Az odasiető riportereket pedig azzal fenyegette meg, hogy ha nem hagynak neki békét, a változatosság kedvéért nekik a balfülükön csinál lyukat. Egy éber riporterünknek mégis sikerült megállapítani, hogy a szokatlanul bátor nő a most hazatért tudós főgeológusnak, Kiskövi Mártonnak a felesége, aki éppen most...

Hogy aztán mit mondott, azt Marci már nem hallotta, mert szétlőkte az előtte állókat; a kapu előtt autójába ült, és örült tempóban rohant haza. De aztán otthon nem juthatott be; az őrnek odaállított rendőr nem engedett; ő azt a parancsot kapta, hogy senkit se engedjen be. Hiába hivatkozott arra, hogy ő ide tartozik, hogy ő az asszony férje. Az nevetve jegyezte meg:

- Jól ismerem én már az ilyen újságíró-, ilyen riporter-trükköt; engem ugyan ilyen mesével félrevezetni nem lehet.

Marcit szorult helyzetéből Gota mentette ki.

- Ezt az egyet mégis beengedheti. Nézze! Hogy elhiggye, hogy valóban a férjem, maga előtt megcsókolom. - Valóban megtette, s bementek. De az őrzőjük tovább morgolódott:

- Mintha már nem láttam volna olyat, hogy egy asszony nem mindig csak az urát csókolja meg...

Gota még most sem akart férjének kellemetlen perceket szerezni, ezért ő sem mondott el többet, mint, amit a rádió már közölt. Jó volt, hogy így járt el, mert Marci sohasem tudta meg, hogy a bandavezér az ő fia. Ugyanis mind a hatnak lopott személyi-igazolványa volt, mivel ügyesen beoperálták a saját fényképüket. Nem sikerült rájuk hatni, hogy bevallják az igazat. Az ítéletet is a felvett nevükön kellett kimondani. Mindenki találgatta, hogy a valóságban kik lehetnek. Az újságok célozgatta arra, hogy mind a hat jobb családból származik, csak rossz útra tértek. Van annyi betyárbecsület bennük, hogy a családjukat a szégyentől megkímélik.

+++XII+++

Marci és Gota egyedül maradvá megvitatták az eseményt. Elismerte, hogy ő hibázott, mikor nevette a felesége lögyakorlatait, és mikor kezdetben azt mondta, hogy még egy világ bajnok is védelemre szorulhat; ki is mondta: Bocsáss meg kicsikém, hogy akkor kinevettelek, mikor kijelentetted, hogy engem akarsz megvédeni. Most valóban, engem védtél meg. Elképzelheted, hogy mi történt volna, ha neked valami bajod történt volna? Nem sokan büszkélkedhetnek azzal, hogy engem legyőztek; te megtetted, legyőztél, és én büszke vagyok rád. De azért, ha főzöl egy jó feketét, most is elfogadom. Most is a kötényed zsebében van az a kis szerszám?

- Bizony, ott. És ott is lesz mindig. Az megvéd engem, de ha kell, téged is!

Már szürcsölték a párolgó feketekávé, mikor erős csengetést hallottak.

- Ki az ördög jöhet ilyenkor? - morgolódott Marci, s ment kaput nyitni. Egy nagy társasággal tért vissza; a hat lány megtudta a rádió adásából, hogy itthon vannak, siettek őket felkeresni, üdvözölni. Nem maguk érkeztek csak, hoztak még öt fiút is magukkal. A szokásos jelenet játszódott le, - mikor szintén szokás szerint - mindenki egyszerre beszélt. Marci kutató szemekkel figyelte a velük érkezetteket. Aztán a legélénkebb, Vica, ezt észrevette:

- Mit csodálkozol? Láthatod, hogy bulira jöttünk. Csak az a különbség, hogy most a társunkat mi válogattuk össze, és most nem ti, hanem mi játszunk végig az előjátékot. Ezért bemutatkozunk.

Akkor megígértem nektek, hogy vele én is végigjátszom a bemutatott előjátékot. Meg is tettem. Jobban dühbe jött, mint akkor gondoltam; nem egy rongyos bronzot, hanem már két ezüstöt szerzett. Most az olimpiára kezdte meg az edzést. Megismételelem, biztos, hogy annyira dühbe jön, hogy onnan aranyat hoz. Máskülönben már hat hete, hogy a férjem, így már kell egy kis kikapcsolódás.

Aztán Nóra mutatta be az övét; egy századost tolva az előtérbe. A kis huncut szemű Cili nem állta meg, hogy meg ne jegyezze: Nézzétek! Akkor nekünk egy főhadnagyot mutogatott, hogy az lesz a vőlegénye; te dobtad, vagy ő hagyott faképnél?

- Ne gyanúsíts, te kis ravasz. Tudd, hogy ő ugyanaz, csak kezdek belőle embert faragni, már századossá léptettem elő. Tizedikén lesz az esküvőnk, s ha jól viseli magát, tábornokot csinállok belőle.

- Nekem csak ez a kis hadnagy jutott, nevetett Mimi, de könnyen elkerülheti a te századosodat, - nevetett Mimi.

- Nekem öt hónap óta ez a civil jutott csak, de kilóra vezet! Szeret enni, és én jól tartom, elhagyta már a kilencvenet. Marcikám! Nehezen hiszem, hogy az enyémmel meg tudnád ismételni az akkori bemutatót.

Eszti fejezte be a bemutatkozást: - Nekem csak ez a hosszú távú futó jutott; Jelenleg utánam fut, de hogy elérjen, azért még küzdenie kell. Nincs kizárva, hogy ma megkezdem vele az előjátékot.

Mind, a fiúk is jól ismerték a múlt történetét, így a tréfás bemutatókon jól mulattak. Csak a kis Cilinek nem volt, akit bemutasson. Gota megjegyezte: - És te, Cilikém, még nem tudnál magadnak beszervezni legalább egy magasugrót?

- Annyit mondhatok, hogy volna jelentkező - nevetett az apró termetű, de rendkívül szép és csinos, szőke lányka. - De amit ti is tudtok, én rendkívül igényes vagyok. És most már nyugodtan bevallom, hogy akkor félig beleszerettem a te Marcidba.

- Tudom, akkor is észrevettem, azért is volt jó, hogy egy évig jó távol voltatok; abban biztos vagyok, hogy te kísérleteztél volna. Nem féltem ugyan én Marcikámat, de nem jó, ha az orra előtt láthat egy ilyen csemegét, amilyen te vagy.

- Ne félj, van bennem betyár-becsület; de abban igazad van, hogy kedves lett volna vele kikezdeni, de az is biztos, hogy addig nem megyek férjhez, amíg én is egy olyan embert nem kapok. Olyat, aki úgy labdázik velem, mint akkor Marci veled tette. Sajnos, ilyen több nincs is talán.

- Dehogyan nincs! - ugrott elő a hátuk mögül egy fiatal fiú. Aztán a következő pillanatban máris a magasban volt; a körülbelül ötvenkilós kislány tapasztalhatta, hogy akad Marcihoz hasonló. Aztán hol ölbe kapta, hol újra a feje fölé lendítette. A kis szökeének még csak eszébe se juthatott, hogy védekezni kellene, vagy lehetne. A végén magához ölelte, összecsókolta, majd aztán beszélt hozzá:

- Nos, mi lesz, te Aranyos, Drága Szökeség? Hallgatsz? Még a nevedet sem árulod el? Pedig biztosra veheted, hogy most a szavadon foglak. Azt mondtad, hogy csak addig maradsz pártában, míg egy olyanra nem találsz... kívánságodra megjelentem. Öt egész percig néztelek onnan, az ajtóból. Nem csodálhatod, hogy beléd szerettem. Látod, én vállalkozom, hogy feleségül veszek, határozottan ennivaló kisbaba vagy. Mondd ki már, ne szégyenkezz! - Közben minden mondata után megcsókolta, s ő fülig pirult, de tűrte. Csak sokára mert megszólalni:

- De... de én... de még én azt sem tudom, hogy ki vagy. De mégis, bánja a fene... Bevallom, hogy nagyon jólesett a labdázás... Ha ezt naponta megismétled, én is beleegyezem...

- Ez igazán gyors munka volt, - lépett elő egy teljesen ősz hajú, de fiatalosan mozgó öregúr. - Az biztos, hogy ha ötven évvel hamarabb találkoztunk volna, most nem a menyasszonyom, hanem az anyja lettél volna. Bevallom, még ha a feleségem meg is hallja, hogy nekem nagyon megtetszettél.

Az a számár fiú még csak be sem mutatkozott, ezt helyrehozom. Ő a fiam, Pali, Marci öccse, féltestvére; én pedig a te apósod lehetek, Kövi Kiss Máté, körorvos, Szárhegyről, Gyergyóból. Ez a fiatalasszony pedig a te anyósod. Nyugodt lehetsz, még, ha nem is akarod, jól összecsókolunk.

A kis szöke nem állta meg, hogy társaihoz fordulva, odamondja: - Látjátok? Csak akarnom kellett, már is utolértelek titeket.

Aztán odaugrott az öregúr nyakába, és jól összecsókolgatta; erre ő válaszul megjegyezte: - Kérdezd meg az anyósodat, hogy én sem vagyok fából; megtörténhet, hogy féltetni kezd. Az igaz, a vőlegényed nevét még nem mondtam meg; Kövi Kiss Pál. Ő ettől a feleségtől való. Tudod, hogy ne árváskodjanak a gyerekeim, ott a nagy hegyek alatt, másodszor is házasodtam. Vera csak harminc évvel fiatalabb, így nem jelentős a korkülönbség. Ismerem a történeteket, tudom, hogy Marci akkor elmesélte nektek. Azt is, hogy akkor világgá kergettem, de védangyalt is mellékeltem. Gota! Nem szép, hogy még nem jelentkeztél, másik menyemmel is meg kell ismerkednem; már úgy eredetiben gondolom, mert hírből régen ismerem! Sőt, büszke vagyok rá. A mai napokat is betű szerint betanultam. De mikor összecsókollak, nehogy átlódd az én fülemet is! Akár csak az elsőt, Juditot látnám... Ilyen szerencséje is csak az én fiaimnak van; csak úgy ölükbe potyog a legfinomabb csemege. - Még talán beszélt volna az apa, de Cili átfonta nyakán a karjait, és úgy kezdett beszélni.

- Tehát, ezek tán te leszel az Apukám. Én ígérem, hogy jó lányod leszek. Nem leszek olyan rossz, mint Marci, s Palimnak sem engedem meg, hogy megtagadja az apját; én Kövi Kiss Pálné leszek. Az igaz, hogy az Anyuskámmal össze fogunk ellened, mert már az eddigi szavaidból látom, hogy rád fokozottan kell vigyázni.

- Ravasz kis mókus vagy, Cilikém.

- Ugyanazt mondom én is, Apuska. Huncut kis jószág, nem csoda, hogy - bár csak jogtalanul, - de féltettem tőle Marcit. Addig duruzsol, míg, aki akar, le nem veszi a lábától. Most megkapta a hasonmást. Inkább most ő vigyázzon ezután, nehogy én tévedszem össze a teljesen egymáshoz hasonló testvért. Hanem most lányok, asszonyok, következik, nem egy, hanem kettős ünnep:

- Hogyan? - Kérdezték egyszerre többen is.

- Sőt, háromszorost! - Szólt Marci, - az első az én hösnőmet illeti, aki csak azért szerzett magának világhírt, hogy engem megvédelmezzen. Kell-e ennél nagyobb bizonyosság, hogy igazán szeret?

- És a második? - Kérdezte az orvos apa.

- Természetesen az öcsém eljegyzési ünnepe. Ez nekem is előny, mert ezután gyanút nem keltve csókolhatom meg az én sógornőmet, ezért Gotám még csak nem is haragudhat.

Pedig már valaha azon a bizonyos bulin megfigyeltem, hogy veszedelmesen tudja ráncolni a homlokát. Ti is emlékezhetek a pertu-ivásra. - És az is természetes, hogy ünnepelni kell az ilyen apát, aki nekünk ilyen két fiúcskát adott, és, akire a harminc évvel fiatalabb felesége még ma sem panaszkodik. Igazam van Anyuskám?

- Hohó! Aranyos sógornőm! A negyedik sem maradt el. - Szólt Pali, az új vőlegény.

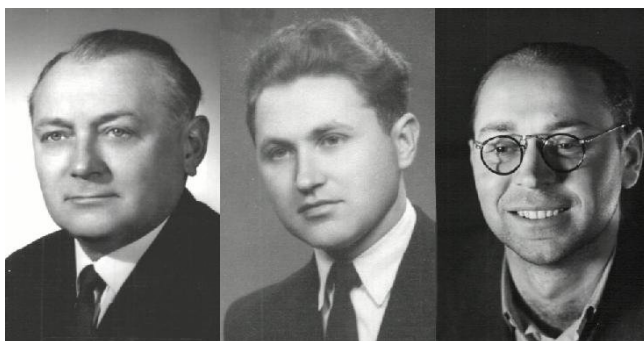
- Miről feledkeztünk volna meg?

- Gyergyó messze van, de nem a világ végén; bizony, oda is eljut minden hír. Pontról-pontra ismerjük a buli történetét. Ha nem is minden részletét, de a javát ma is meg kell ismételni.

- És mi annak a java?

- Természetesen az ELŐJÁTÉK. Azért addig nincs lakoma, míg a legropogósabb tánclemezt fel nem teszitek, és mi ketten a kis Cilikémmel nem labdázunk előbb. Még a végén meg nem kérdezem én is őt: jössz-e velem a szomszéd szobába? Itt maradsz-e velem? Követsz-e Gyergyóba? - Csodálkozni fogsz, mert mindenhová követlek, de előbb megesküszünk. Nem szeretném, ha te is két hétig kínoznál az előjátékkal, mint a szegény Gotánkat kínoztá Marci. Tudod, Palikám, soha sem szerettem a hideg-zuhanyt!

*** VÉGE ***

**FINTA ISTVÁN fiai: balról jobbra:
Gusztai, István, András**